VANATORUL DE FANTOME

JOHN SINCLAIR

SPAIMA DEASUPRA LONDREI

jason dark

© by Deimos

Lector : CONSTANTINA PALIGORA
Tehnoredactor : VALENTIN CARAGHEORGHIEV

Tiparul executat sub comanda nr. 20 024
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București
România

Miriam di Carlo, cu aptitudinile ei deosebite, de mediu, a simţit că în această noapte de noiembrie ceva se schimbase. S-a trezit speriată din somn, s-a ridicat din pat şi a deschis larg ochii, privind în întuneric. Nimic...

La ultimele etaje ale blocului în care locuia, împreună cu alte sute de oameni, era linişte. Aici nu ajungea nici măcar lumina reclamelor de noapte. Parcă era pe o insulă.

— De ce m-am trezit ?

Şi-a trecut degetele prin părul castaniu — printre ele sureau scîntei. Şi-a tras repede mîna înapoi : era electrizată, ca întotdeauna cînd urma să se întîmple ceva deosebit, cînd presimţea că în lumé intervenea o forţă străină.

Miriam nu făcuse niciodată caz de însuşirile ei, acest lucru îi repugna. Îşi păstra presimţirile şi visele pentru sine. Poate că nu era bine, dar nu dorea să fie tîrîtă în lumina reflectoarelor. Ura publicitatea. Voia să rămînă necunoscută şi să-şi cîştige pîinea în continuare, ca specialistă la o firmă de produse cosmetice.

Niciodată însă nu mai simţise primejdia cu o asemenea acuitate ca acum, iar asta o înspăimînta.

— Trebuie să fac ceva.

A azvîrlit cuvertura ușoară, și-a trecut picioarele lungi peste marginea patului. Nu a aprins lumina. Desculță, s-a dus la fereastră și a dat puțin perdeaua la o parte. A privit afară. Cerul era întunecat. Nori uriași acopereau stelele. Nimic nu se schimbase totuși.

Miriam a răsuflat adînc. Și-a rezemat palmele de pervazul rece al ferestrei. Suflarea ei a atins geamul. Părul lung i s-a revărsat pe frunte și cîteva șuvițe i-au acoperit fața.

La 30 de ani, Miriam putea fi considerată o femeie frumoasă. Avea o siluetă zveltă și totodată avea formele pline, generoase, tocmai în locurile care atrag atenția bărbaților. Era întotdeauna bine îmbrăcată și ochii ei gri-albaștri radiau o căldură stranie. Avea succes la bărbați, însă era circumspectă : fusese căsătorită și soțul o înșelase. O simțise. I-o spusese. Individul preferase să plece, decît să trăiască alături de o femeie căreia nu-i putea ascunde nimic. Asta se întîmplase cu cinci ani în urmă...

Tocmai voia să se întoarcă și să se vîre la loc în pat, cînd și-a simțit capul prins ca într-o menghină. A gemut și, cu ochii măriți de groază, a privit în jos, spre oraș.

Imaginea se deformase subit, ca și cum cineva ar fi greșit proporțiile într-un tablou. Zărea în imediata apropiere ceasul Big Ben, Turnul, Gara Victoria, clădirile înalte, oamenii...

— Nu, nu se poate, nu poate fi adevărat !

Ceea ce vedea acum Miriam di Carlo erau pieirea Londrei, Spaima, Haosul.

Clădirile se dărîmau, Big Ben se prăbușea, gara se transforma în ruine, podurile cădeau în Tamisa, masiva fortăreață a Turnului arăta ca după un bombardament masiv. Iar oamenii... Urlînd disperați, alergau în stradă, unde erau îngropați sub zidurile năruite ale caselor. Alții voiau să fugă cu mașinile, dar semafoarele nu funcționau,

străzile erau pline de dărîmături. Maşinile se ciocneau, luau foc ; curînd trîmbe de fum şi izbucniri de flăcări au început să se arate peste oraş.

Londra pierea ! Miriam vedea totul cu o claritate înspăimîntătoare şi ştia că este adevărat : niciodată simţurile ei nu o înşelaseră.

— Dumnezeule !

S-a dat, clătinîndu-se, cîţiva paşi înapoi, simţind cum îi ard obrajii. Deodată a prins să tremure violent, genunchii i s-au înmuiat, a căzut pe pătură şi a rămas nemişcată. Respira greu, transpiraţia îi acoperea fruntea cu pete cleioase. Bătăile inimii i se acceleraseră, sîngele îi alerga mai repede prin vine, tîmplele îi bubuiau. Curînd, foarte curînd, o catastrofă urma să distrugă oraşul !

Miriam di Carlo mai avusese numeroase viziuni, dar niciodată atît de puternice şi, mai ales, atît de îngrozitoare. Stătea nemişcată pe pat şi privea la tavanul care abia se zărea în întuneric. A durat aproape o jumătate de oră pînă să se poată calma. Atunci a început să se întrebe ce era de făcut.

Să meargă la poliţie ? Nici vorbă, poliţiştii n-ar fi dat prea mare importanţă prezicerilor sale — risca să se facă de rîs.

Să părăsească oraşul ? Să fugă, cît mai era timp ? Oare nu avea datoria să întreprindă ceva ?

Miriam iubea Londra. Minunatul oraş de pe Tamisa, cu milioanele lui de oameni, nu putea fi sortit pieirii. Dar cum să împiedice acest lucru ?

— Simt că înnebunesc !

S-a ridicat, s-a aplecat într-o parte, căutînd cu mîna butonul veiozei, şi a aprins-o. Apoi a început să meargă în jurul patului ca o femeie îmbătrînită, gîrbovită, copleşită de griji...

Mica bucătărie se afla lîngă dormitor. Îşi simţea gîtul uscat. A deschis uşa frigiderului şi a luat sticla cu apă

minerală. N-a mai avut răbdare să toarne într-un pahar, ci a băut direct din sticlă. Apa rece i-a făcut bine. A răsuflat adînc, de cîteva ori. Nu îi mai era sete, dar senzaţia surdă, apăsătoare din cap îi rămăsese. Frica nu se lăsa atît de uşor alungată.

Miriam a părăsit bucătăria şi s-a întors în dormitor. Ceasul vechi din vestibul arăta ora două după miezul nopţii. Era convinsă că nu va mai putea dormi. Dorea numai să se aşeze în pat şi să se gîndească.

S-a mai uitat o dată pe fereastra dormitorului. Ochii i s-au dilatat ; a început să tremure, fiindcă bolta se schimbase. Nu mai era atît de cenuşie ca înainte, ci avea o culoare roşiatică. Iar această lumină iradia de la o figură impresionantă prin frumuseţea ei rece. Era o femeie, dar într-un fel, i se potriveau cele două coarne de pe frunte.

Miriam a avut senzaţia că ochii de jar, necruţători, o privesc numai pe ea, că gura se schimonosea într-un rînjet batjocoritor. N-o cunoştea pe această făptură, nu o văzuse niciodată, nu auzise de ea. Nu ştia că este vorba de Asmodina, fiica diavolului...

Am dormit foarte prost. Pe la ora două m-am trezit pentru prima dată. Ştiţi, desigur, ce înseamnă 'asta. Deschizi brusc ochii şi eşti treaz. Stai în pat şi te tot gîndeşti la ce ţi-a putut alunga somnul, dar nu ajungi la nici o concluzie.

M-am sculat, mi-am scos limba în faţa oglinzii din vestibul şi am început să merg prin casă. Era linişte, nu se schimbase nimic. Pe masă se mai afla sticla goală de bere, rămasă de aseară. Am dus-o în bucătărie, am pus-o în dulap, apoi am băut o înghiţitură de suc. Mi-am potolit setea, dar sentimentul de neliniştc cc mă stăpînea nu

dispăruse. Plutea ceva în aer, o simţeam şi în ultimii ani învăţasem să iau în seamă asemenea semne.

Pe obrazul drept mă sîcîia o uşoară usturătură : cicatricea pe care mi-o lăsase ca amintire doctorul Tod, unul din duşmanii mei de moarte.

Aveam mulţi duşmani, nu numai pe Tod, cu liga lui ucigaşă. Îi vînam fără cruţare, căci nu în zadar eram numit „vînătorul de fantome". Angajat la Scotland Yard, cu un permis special, care îmi deschidea toate uşile, avusesem numeroase succese, dar şi mari eşecuri.

Nu reuşisem să o distrug pe Asmodina ori să nimicesc liga ucigaşă. În decursul timpului, demonii deveniseră mai puternici, metodele lor de luptă mai subtile ; se adaptaseră adversarilor şi încercau prin toate tertipurile şi trucurile posibile să domine omenirea. Un solitar ca mine nu ar fi avut nici o şansă. Poate că aş fi renunţat, dacă n-aş fi avut atîţia prieteni care mă ajutau.

De pildă, Bill Conolly, luptătorul din vechile războaie. Fost reporter, era căsătorit cu Sheila, moştenitoarea unui mare concern. Aveau un copil adorabil, pe nume Johnny. Eu eram naşul micuţului. Cînd Billl Conolly mirosea cea mai mică şansă de a fi implicat într-un caz, mă căuta fără ezitare, spre groaza Sheilei, pe care aventurile noastre o înnebuneau.

Mai era apoi Suko, chinezul. El locuia cu prietena sa Shao, din Hong Kong, în apartamentul de lîngă mine. Suko era colaboratorul meu permanent ; îmi devenise un ajutor preţios şi un prieten adevărat. Deseori ne salvasem viaţa unul ăltuia. Fiecare putea avea în celălalt o încredere oarbă.

Printre prietenii cei mai apropiaţi se număra Jane Collins, o fată zveltă, iute ca o zvîrlugă. Jane era detectiv şi avea talentul să se amestece în cazuri periculoase, riscîndu-şi de multe ori viaţa. Eram îndrăgostit de ea şi ea

de mine ; nimic nu ne-ar fi împiedicat să ne căsătorim, dacă nu ar fi fost acea independenţă la care amîndoi ţineam atît de mult. Totuşi, Jane era geloasă pe Glenda Perkins, secretara mea de la Scotland Yard. Glenda era altfel decît Jane : înaltă, brunetă şi, mai ales, femeie (dacă înţelegeţi ce vreau să spun). Şi ştia să facă cea mai bună cafea din lume. Să nu mă întrebaţi dacă iubita mea avea motive de gelozie — trebuie să mărturisim chiar totul în viaţă ? !

În cercul prietenilor mei îl socoteam şi pe Sir James Powell, şeful meu, un tip aproape întotdeauna morocănos, plîngîndu-se mereu de stomac, dar un excelent organizator. Un om pe care te puteai baza. Apoi era comisarul Mallmann, care lucra la Bundeskriminalamt şi încerca să convingă oamenii de acolo că demonii există. Willy Mallmann primise o foarte grea lovitură de la soartă ; Tod cel Negru o ucisese pe Karin, soţia lui, imediat după nuntă. O sfîrtecase de vie, într-unul din sabaturile acelea oribile şi, de-atunci, Mallmann părea el însuşi un spectru, ţinut în viaţă doar de dorinţa răzbunării.

Şi nu trebuia să-l uit pe Myxin, micul vrăjitor, care îndurase multe după ce îndrăznise să treacă de partea noastră şi să devină un renegat. Asmodina îl pedepsise cumplit, luîndu-i puterile. Pentru el, asta era mai rău decît moartea, căci odinioară fusese un demon puternic. Ni se alăturase din cauza duşmăniei dintre el şi Tod cel Negru ; se urau încă din vremea vechii Atlantide. Myxin plătise scump trădarea şi acum încerca disperat să-şi recapete o parte din puteri, înainte ca ai lui să pună mîna pe el.

Astfel arăta „echipa Sinclair", dacă pot s-o numesc aşa. Fiecare se putea baza pe ceilalţi — asta îmi dădea tăria să continui lupta împotriva adversarului atît de puternic, de perfid...

M-am întors în dormitor și m-am așezat pe marginea patului. Mă gîndeam de multe ori la viitor, dar și la trecut, mai ales în nopțile cînd nu puteam să dorm. Dar acum ? Ce se întîmpla ? Eram sănătos, nervii îmi erau întregi. Deci, trebuia să fie altceva. O amenințare, un avertisment, ceva rău ce plutea în aer.

02.24 a.m. Eram treaz de aproape o oră. M-am întins din nou, am închis ochii și am încercat să adorm. N-a mers ; neliniștea interioară era prea mare. Aveam senzația că sîngele îmi curge mai repede prin vine. Tulburarea, nervozitatea se făceau simțite. Am deschis ochii și am privit în tavan. Cineva, undeva, punea din nou ceva la cale ! Dar cine ?

Întrebarea mă obseda. Mîine, poimîine voi pica într-o cursă — trebuia să fiu atent, să... Am căzut într-un somn agitat, plin de visuri ciudate. Mă vedeam în chip de păpușă, în ghearele Asmodinei, care mă scutura încoace și încolo, rîzînd cu poftă. După ce s-a săturat de mine, m-a aruncat într-un cuptor gigantic ce s-a deschis ca o gură și m-a înghițit pe loc. Cald. Fierbinte...

M-am trezit. Ora 5 fix ! Sau poate mai tîrziu ? Am sărit din pat și am privit pe fereastră. Afară era încă întuneric, nici o dîră de lumină nu se zărea la orizont. Ceasul meu se oprise, deșteptătorul de asemenea. Ciudat. Ducă s-ar fi oprit numai unul, a fi înțeles. Dar amîndouă, deodată, era ceva neobișnuit. În acel moment însă nu am bănuit că mă aflam în fața celui mai greu caz al vieții mele. Am întors ceasurile. Mai întîi pe cel de mînă, apoi deșteptătorul. Nu au pornit.

De dormit, oricum, nu mai putea fi vorba. Am dezbrăcat pijamaua, am trecut gol-goluț prin cameră, apoi m-am băgat sub duș. După ce m-am șters, m-am simțit ca și cum aș fi dormit șase ore și nu trei. În timp ce mă rădeam, m-am gîndit din nou la cele două ceasuri. Tre-

buia să le iau cu mine la birou și să trec mai tîrziu pe la un ceasornicar. Înainte de a mă îmbrăca, am pus cafeaua la fiert, pîinea în rotisor, apoi am scos din frigider marmeladă și brînză.

Am băut cafeaua. Nu era nici pe jumătate atît de bună ca a Glendei Perkins... Speram că astăzi va veni mai devreme, să nu fie nevoie să aștept prea mult.

Am prelungit micul dejun și pe la șase dimineața am coborît la subsol, unde se afla mașina mea, un „Bentley". Am cumpărat și un ziar. Împreună cu mine ieșeau din garajul subteran prea puțini matinali. Și totuși, ce naiba mă determinase să mă scol cu noaptea în cap ?

Nu era o circulație intensă, astfel că drumul pînă la Scotland Yard a durat cu zece minute mai puțin ca altă dată. Ca de obicei, am folosit intrarea din spate. Portarul nu m-a văzut, stătea aplecat în cușca lui și căuta ceva într-un sertar. Un lift era liber și am urcat cu el pînă la biroul meu. Totul era pustiu.

Am aprins lumina, m-am așezat la masă, ascultînd zumzetul instalației de încălzire. Am răsfoit ziarul, am citit cîteva articole și un comentariu despre noua strategie privind armele atomice. La asemenea relatări întotdeauna mă trece un fior. Ca și cum n-ar fi destule necazuri pe lume, oamenii se mai și înarmează.

Privirea mi-a căzut pe dosarul cu acte. Se adunaseră cîteva, mai lipsea un calcul al cheltuielilor. Am completat formularul și l-am pus pe masa Glendei. Totul era O.K.

Rapoartele privind întîmplările din timpul nopții erau în mapă. Le-am parcurs fumînd o țigară. Nu erau multe și, în orice caz, nimic care să mă fi putut interesa. Vremea din noiembrie îi incomoda pe hoți și, probabil, și pe demoni.

Pe coridor, uşile se trînteau. Veniseră primii funcţionari. Speram să fie şi Glenda printre ei, ca să-mi prindesc, în fine, cafeaua. Dar frumoasa mea secretară se lăsa aşteptată. Timpul trecea mult prea încet. Mi-am scos cămările şi le-am pus pe birou, să nu le uit.

Afară s-a făcut încet-încet lumină. Pe cer a apărut prima dîră cenuşie, care s-a întins tot mai mult şi a îndepărtat întunericul nopţii.

Apoi a venit Glenda. Am auzit-o intrînd. Îi cunoşteam mersul, paşii repezi, hotărîţi. A deschis uşa biroului. Purta un trenci cu cordon în jurul taliei. S-a întors pe jumătate, iar eu m-am ridicat. M-a văzut şi pe faţa ei s-a aşternut o uimire adîncă. Am început să rîd.

— De ce te miri aşa ? Draga mea, pur şi simplu, am venit mai devreme la birou. Iar acum, fii atît de bună şi fă o cafea aşa cum numai tu ştii să faci.

A clătinat din cap. Mă privea ciudat şi zîmbetul meu n-a atins.

— S-a întîmplat ceva ? Vezi ceva deosebit la mine ?

— Nu, domnule !

Ciudat, mi-a spus „domnule".

— Atunci ce este ?

Glenda a înghiţit în sec.

— Cine... cine sînteţi dumneavoastră, domnule ? Şi ce căutaţi în acest birou ?

Asta era prea mult. Glenda nu mă mai recunoştea ? Să rămîn calm, mi-am spus. Am zîmbit iarăşi, fermecător.

— Deci, cine sînt, nu-i aşa ?

— Da.

— Sînt John Sinclair, *inspectorul şef* John Sinclair, angajat al Maiestăţii Sale Regale. Clar ?

— Dar dumneavoastră nu sînteţi John Sinclair !

Răspunsul a fost atît de ferm, că mi-a înghețat zîmbetul pe buze.

— Poftim ?!

Mi-a repetat aceleași cuvinte. Nu mai înțelegeam nimic. Ori ea era nebună, ori eu.

— O.K., nu sînt John Sinclair. Dacă ești totuși atît de amabilă să-mi faci o cafea...

— Eu ? Cafea ? Unui străin ? !

Greu de înghițit ! M-am așezat. Glenda s-a apropiat, rămînînd în picioare în fața biroului meu. Ochii ei negri străluceau.

— Și acum dispăreți, domnule ! Imediat ! Nu vreau să vă mai văd aici. Plecați ! Vă bateți joc de mine ?

Fața i se înroșise de enervare. Era chiar furioasă. Dar și eu îmi ieșisem din fire.

— La dracu' ! Ce se întîmplă aici ? Am nimerit într-o casă de nebuni ? Mă numesc John Sinclair. Trebuie să-ți arăt ție, secretara mea, legitimația ? !

— Nu, nu este nevoie.

— Mă rog. Atunci totul este în ordine.

— Deci nu vreți să părăsiți biroul ?

— Nu.

— Este ultimul duumneavoastră cuvînt ?

— Desigur.

— Atunci voi dispune să fiți dat afară.

Glenda s-a întors și a plecat spre biroul ei. Cîteva secunde am rămas pironit pe scaunul meu. Apoi am sărit în sus. Am avut nevoie de mai puțini pași decît ea. Înainte de a fi luat receptorul, am ajuns-o și am apucat-o de umăr.

— Dați-mi drumul !

— Dar, Glenda...

Pleosc ! Mîna m-a lovit peste obrazul stîng, care s-a înroșit imediat și a început să mă usture. Nu știam ce

nu mai cred. Glenda mă pălmuise. Asta n-o făcuse nici atunci, în parc, cînd... S-o fi luat oare razna ?

Înainte să mă dezmeticesc, Glenda a apucat din nou telefonul. Atunci s-a deschis uşa şi a apărut Sir James Powell. Glenda s-a repezit la el. Pe chipul ei, dar şi pe al meu, apăruse uşurarea. Acum trebuia să se lămurească totul. Înainte ca eu să pot spune ceva, Glenda a reacţionat prompt :

— Sir, această persoană susţine cu neruşinare că este John Sinclair.

Sir James a clătinat din cap. Apoi s-a întors şi m-a privit. În spatele lentilelor groase, ochii îi scînteiau şi o presimţire sumbră a pus stăpînire pe mine.

— Cine sînteţi dumneavoastră ?

Nu ! Asta era culmea ! Înnebuniseră oare cu toţii ?

— Sînt John Sinclair, inspector şef la Scotland Yard. Iar dumneavoastră sînteţi Sir James Powell, superiorul meu şi aveţi gradul de comandor. M-am exprimat destul de clar ?

— Da. Dar dumneavoastră *nu* sînteţi John Sinclair. Cum aţi intrat aici ?

Am dat din mînă a pagubă. Apoi am izbucnit în rîs, pentru că situaţia era prea comică. Colegii de pe coridor probabil că mă auziseră, întrucît Sir Powell a intervenit :

— Stăpîniţi-vă, domnule !

Rîsul mi s-a oprit în gît. Comandorul m-a fixat cu asprime.

— Dacă nu plecaţi de bunăvoie, veţi fi dat afară.

— Nici nu mă gîndesc !

Sir James Powell s-a întors pe călcîie şi s-a îndreptat spre uşă.

— Un moment ! Aveţi nevoie de dovezi că sînt John Sinclair ?

— Nu este cazul !

— Dar am insigna, pistolul Beretta, legitimația. Vă pot...

— Plecați !

Sir Powell a deschis ușa. Cîteva secunde am stat în cumpănă. Mă gîndeam dacă era indicat să mă conformez. Ce le-aș mai fi dat o lecție — majoritatea erau funcționari și nu oameni de teren... Apoi m-am hotărît totuși să bat în retragere. Pe coridor m-am întîlnit cu cîțiva colegi care m-au privit curioși, ca pe un străin.

Am coborît cu liftul. Portarul m-a oprit ; văzuse că folosisem ieșirea din spate.

— Unde mergeți ?

— La locul de parcare, acolo îmi este mașina.

— Bine.

Omul s-a uitat după mine pînă cînd am deschis portiera. M-am urcat și am trîntit-o furios. M-am răsucit și am mai privit o dată clădirea Scotland Yardului. Cu timpul, îmi devenise o a doua casă. Iar acum fusesem dat afară ca un hoț ordinar. Dar nu mă opriseră pentru cercetări. Ce se întîmpla oare ? Doar în Scotland Yard nu intră și iese oricine !

Am oprit la un stop și am privit pe geam. La stînga am văzut parcul St. James și pomii văduviți de frunze. O țesătură ciudată din crengi golașe se înălța spre cerul plumburiu al acestei zile de noiembrie. Cîteva ciori stăteau zgribulite pe ramuri. Păsările acelea negre, sinistre, se potriveau de minune cu vremea. Dumnezeule, uram toamna !

În spatele meu, cineva a claxonat nerăbdător. Culoarea semaforului se schimbase ; am accelerat, demarînd încet.

Aș [illegible] nu mi se mai întîmplase. Mai bine aș fi [illegible] o cîrciumă să beau zdravăn. Însă n-ar fi folosit [illegible] să mă îmbăt. Preferam să-mi păstrez mintea [illegible]. Trebuia să mă sfătuiesc cu Suko, poate întreprinde el vreo soluție.

Am privit pe geam la traficul fluent, la oamenii de pe trotuare : aglomerație, agitația de dimineață. O zi ca [illegible] altă, umedă, fără ploaie sau zăpadă. Nu era prea frig, gerul din ultimele zile se muiase. Un soare timid [illegible] prin norii învălmășiți, desenînd forme luminoase pe acoperișurile caselor. Și, cu toate acestea, ceva nu era în ordine... Nu eu reacționasem anormal, ci ceilalți.

Am ajuns la blocul unde locuiam, am intrat în garajul subteran și am parcat mașina la locul rezervat. Fără nici o grabă m-am îndreptat spre lift și am urcat cu el cele [illegible] etaje. Pe coridor n-am întîlnit pe nimeni.

O ușă, două, trei, patru... Aici locuiau Shao și Suko. Mi-am oprit în fața ușii. Să sun sau nu ? Prostii ! Și cu toate acestea, am ezitat. În cele din urmă am îndrăznit, [illegible], butonul soneriei dispărînd sub degetul meu arătător. Am auzit clopoțelul, apoi, pași ușori apropiindu-se. Ușa s-a deschis.

Ce dorîți, domnule ?

Dar, Shao, eu sînt... Cerule, nu mă mai recunoști [illegible] tu ? !

— Nu, îmi pare rău. Cu ce vă pot fi de folos ?

Am auzit din casă vocea lui Suko. Apoi și-a făcut și el apariția. Purta un pantalon din stofă gri și o cămașă [illegible]. Shao s-a întors spre el.

E cineva care pretinde că-l cunosc.

— Lasă-mă pe mine !

Suko a dat-o la o parte. L-am întrebat :

— Suko, mă recunoști ?

Nu ! Ar trebui ?

— Sînt John Sinclair.

Faţa lui Suko pînă atunci prietenoasă, şi-a schimbat dintr-o dată expresia, devenind distantă.

— Dacă vreţi să vă bateţi joc, domnule, încercaţi altă parte ! Cunosc asemenea tertipuri. Nu ştiu cine sînteţi şi ce doriţi să insinuaţi. Nu încercaţi să mă duceţi de nas ! Luaţi-o din loc !

Asta era prea de tot !

— Ei, drăcie ! Sînt într-adevăr John Sinclair.

— Plecaţi !

— Nu !

Intenţionat am făcut un pas înainte, căci voiam să mă lămuresc definitiv... N-am văzut lovitura, dar i-am simţit efectul. Ceva mi-a explodat în piept, am zburat înapoi, apoi m-am izbit de peretele opus al coridorului. Pe moment, am rămas fără aer. Suko avea forţă, iar lovitura fusese de maestru. Chinezul rămăsese în pragul uşii, cu picioarele depărtate.

— A fost clar ?

— Da, cred că da...

Suko a clătinat din cap şi apoi a închis uşa în urma sa. Eu am rămas pe coridor, ca un cîine plouat. Pur şi simplu, nu mai pricepeam nimic.

Apartamentul meu era alături. Am descuiat uşa şi am trîntit-o furios după mine. Fără a dezbrăca pardesiul, am intrat în living şi am căzut într-un fotoliu. Aveam nevoie de linişte, pentru a-mi putea limpezi gîndurile şi a rememora totul de la început.

Mi-am amintit din nou ceea ce mi se întîmplase, fiecare detaliu, fiecare reacţie, dar nu am ajuns la nici o concluzie. Se petrecea ceva straniu, nelalocul lui : nimeni nu mă recunoştea, ba chiar, la auzul numelui meu, toţi deveneau iritaţi. Mi-am masat uşor pieptul. Iritaţi era puţin spus...

[illegible] era în imediata apropiere, trebuia doar să [illegible]. Numărul lui Bill îl cunoșteam pe de rost. [illegible] chiar el.

[illegible]

[illegible]

[illegible] a recunoscut după voce.

[illegible], John ! Cărui fapt datorez onoarea de a te [illegible] încă de dimineață... Se întîmplă iarăși ceva ?

[illegible] o piatră de pe inimă. Bill mă recunoscuse. [illegible], însemna că vocea îmi rămăsese aceeași.

[illegible] să vin pînă la tine ?

[illegible]eles. Cînd ?

[illegible]t.

All right, dă-i bice, bătrîne ! Între timp, eu prepar [illegible] întîi, marca Conolly.

În regulă !

Am închis uşurat şi am închis telefonul. În acea clipă [illegible] de-a binelea. Reveneam la viață : Bill nu [illegible]. Era tot vechiul meu prieten, cel cu care trecusem prin multe încercări. Poate că împreună dădeam de [illegible] tematei ăsteia de încurcături.

[illegible] m-am urcat în mașină, am aprins a doua țigară. [illegible] dată trebuia să traversez Londra. În drum, [illegible] plinul de benzină — o necesitate costisitoare. [illegible] de arabi — chiar trebuiau să scumpească [illegible] petrolul ?!

După ce am trecut de păienjenișul de străzi din centru, [illegible] mai repede. Familia Conolly locuia într-un [illegible] de vile, unde mai existau încă oaze de liniște, [illegible] bătrîni. Aici aerul mai era respirabil.

Am intrat pe strada lor. Casa lui Bill se afla pe o co[illegible] [illegible]. De la poartă, un drum larg ducea spre

bungalow. Bill m-a zărit ; copacii desfrunziți nu bar vederea spre șosea. Poarta s-a dat automat la o par Am rulat spre parcare, am făcut o curbă și am oprit a tomobilul cu fața în direcția de mers.

Am coborît. Bill Conolly stătea în fața ușii. Mi-a zîm bit. Dar cînd m-am apropiat, surîsul i-a înghețat pe buz Am observat și nu m-am putut împiedica să nu tresa Nu, asta nu se poate !, am strigat în sinea mea. Iar Bi Conolly m-a întrebat :

— Cine sînteți dumneavoastră, domnule ?

La dracu' ! De cîți ani ne cunoșteam ? De la războaie din Asia. Luptasem împreună, fuseserăm nedespărțiț iar acum... Bill nu mă recunoștea, pentru el deveniser un străin.

— V-am întrebat ceva.

M-am oprit între mașină și ușa de la intrare. Vîntu se juca prin haina mea. Am privit fix în pămînt și ar ridicat încurcat din umeri. Am spus încet :

— Vă rog să mă iertați, este o greșeală !

— Așa cred și eu.

Apoi a apărut Sheila, soția lui Bill, cu micul Johnny în brațe. Un licăr de speranță mi s-a aprins în suflet poate Sheila mă va recunoaște. Dar ea a întrebat mi rată :

— Avem oaspeți, Bill ?

— Nu, dragă, domnul a greșit adresa.

Sheila a zîmbit indiferentă și Bill mi-a spus, cu o poli teță rece :

— Bună ziua, domnule.

Am deschis portiera mașinii și m-am așezat la volan. M-am uitat prin parbriz la cei doi — figurile lor erau inexpresive. Era clar, nu mai făceam parte din lumea lor, așa cum pentru toți ceilalți nu eram decît un străin.

Brusc, tot ce odinioară îmi era atît de familiar se dovedea a fi ostil ; ce naiba însemna asta ? M-am îndreptat spre poartă, dar nu am văzut-o. Priveam fix înainte, ca hipnotizat, rupt total de restul lucrurilor ce mă înconjurau. În ochii mei ceva se frînsese, în propriul meu oraș deveneam un individ exilat. Și nici măcar nu știam de ce.

Am ajuns din nou în centrul Londrei. Ținta mea nu era acolo. Voiam să merg acasă, să mă închid în cameră și să stau acolo, fără să mă gîndesc la nimic.

M-am oprit într-o cafenea mică din Soho. Era aidoma unui bistrou franțuzesc. Oamenii stăteau pe scaune împletite, beau, mîncau, discutau.

Am comandat o cafea mare, pe care am amestecat-o cu lapte. Deoarece prinsesem o măsuță la fereastră, am putut să privesc afară și să-i observ pe cei care se perindau prin fața ochilor mei. Gesturile și comportamentul lor nu trădau în nici un fel angoasa ori spaima. Tinerele fete erau cochete ca de obicei, nonșalante, debordînd de veselie. Flecăreau cu prietenii lor, fără a le păsa de nimic. Totul părea normal.

Mi-am băut cafeaua și am plătit. M-am întors în locul de parcare, cu pardesiul desfăcut și mîinile adînc înfipte în buzunare. În mod clar, eram unul dintre puținii care aveau timp berechet la dispoziție. Ceilalți treceau grăbiți pe lîngă mine.

Am pornit mașina, îndreptîndu-mă încet spre casă. Nu mă aștepta nimeni acolo. Nici măcar Suko sau Jane. M-am înfiorat : oare și Jane... ?

Locuiesc pe o stradă destul de circulată. Blocul este puțin retras, avînd o parcelă de gazon în față. Parcurseserăm drumul ăsta de sute de ori, așa încît nu aveam nici un motiv să fac un gest de-a dreptul ciudat : am plecat ușor capul și am privit prin parbriz clădirea înaltă.

Şi atunci am văzut !

Partea de sus a blocului se clătina ca şi cum ar fi fost de cauciuc. A alunecat întîi spre dreapta, apoi spre stînga. Instinctiv am virat, am frînat, dar am lăsat motorul să meargă.

Ceilalţi oameni încă nu observaseră nimic. Am crezut că este o halucinaţie pînă cînd o treime din partea de sus a clădirii a început să se încline încet în faţă, iar tonele de beton, sticlă şi fiare s-au prelins spre pămînt.

...Primele ţipete. Am accelerat.

Maşina a făcut un salt, sărind ca un animal de pradă ce şi-a adulmecat victima. Am plecat în trombă, în timp ce în urma mea se dezlănţuia iadul.

În faţa mea derapa un camion. Am tras volanul într-o parte, am trecut razant pe lîngă un taxi şi în momentul următor tonele de piatră s-au prăbuşit cu un zgomot infernal. Totul a dispărut într-un nor de praf. Maşinile au fost pur şi simplu terciuite.

Oamenii ţipau de groază. Mulţi încercaseră să fugă, dar fuseseră prinşi sub dărîmături. Nici maşina mea nu a fost cruţată. Ceva a trosnit pe capotă, iar într-o parte s-a auzit o lovitură puternică. Cîteva secunde mai tîrziu, un nor de praf m-a învăluit.

Am virat scurt la stînga, intrînd într-un gang, şi am oprit. Mi-am desfăcut centura de siguranţă, am deschis portiera şi am luat-o la fugă înapoi.

Cîţiva paşi, apoi am încremenit, holbîndu-mă la imaginile de coşmar. Am strîns pumnii şi o senzaţie de greaţă mi s-a urcat din stomac în gît.

Pe stradă se ridica un munte de moloz, înalt de mai multe etaje, care se întinsese cuprinzînd şi casele de vi-

navi. O vilă de alături era complet distrusă, alteia îi lipseau geamurile, un acoperiş era smuls.

Apoi mi-am îndreptat privirea spre stînga, acolo unde se afla blocul prăbuşit. Din el mai rămăsese doar un fragment. Etajele superioare dispăruseră. Apartamentul meu nu mai exista, nici cel al lui Suko. Cîţiva drugi contorsionaţi se mai înălţau a disperare spre cerul cenuşiu de noiembrie. Un nor de pulbere se risipea încet.

Eu nu păţisem nimic. Dar ceilalţi ?

Am auzit ţipetele. Am privit în jur, blestemîndu-mi neputinţa de a-i ajuta pe semenii mei aflaţi la ananghie. Cuprinşi de panică, oamenii fugeau care încotro. Toţi credeau că fusese cutremur, dar numai eu ştiam că nu asta era adevărul. Nu m-aş fi mirat dacă aş fi văzut-o pe Asmodina rînjind pe grămada de moloz şi gustîndu-şi triumful.

Dărîmăturile îngropaseră totul : copaci, maşini, oameni. Era coşmarul cel mai cumplit pe care-l trăisem vreodată.

Apoi au început să urle primele sirene. Ale poliţiei, ale pompierilor, ale maşinilor de salvare. S-a auzit o voce la megafon îndemnînd curioşii să elibereze strada ca să poată trece echipele de intervenţie. M-am retras într-un gang.

Primele echipe de salvare s-au căţărat pe muntele de moloz. Pompierii, cu lopeţi şi tîrnăcoape, s-au apucat de lucru. N-am mai rezistat să rămîn deoparte. M-am dus la comandantul pompierilor şi l-am rugat să-mi permită să dau o mînă de ajutor. A fost de acord.

Am primit o lopată chiar în momentul în care erau scoşi primii morţi. M-am alăturat unei echipe de trei pompieri, care s-au urcat pe grămada de moloz şi au început să-şi croiască drum spre adîncul ruinelor.

Am început să sap lîngă un tînăr căruia îi curgeau lacrimile pe fața palidă. Acesta și-a îndreptat privirea spre mine.

— Ați văzut, domnule ?

— Am văzut.

Am dat la o parte un pietroi mare.

Am lucrat mai departe, dînd peste o femeie rănită. O cunoșteam din vedere. M-a privit, dar nu m-a recunoscut. Ochii ei aveau o căutătură rătăcită. I-am spus pompierului :

— Haideți să o scoatem !

M-a ajutat. Am tras-o afară, apoi alții au luat-o în primire. Noi am continuat.

Dar curînd nu am reușit să mai înaintăm numai cu lopeți și tîrnăcoape. Erau necesare utilaje de degajare pentru a îndepărta molozul. Primele sosiseră deja. Am fost chemați înapoi. Între timp, se organizase un baraj, pe care nimeni nu avea voie să-l depășească. În spatele cordonului se adunaseră mulți gură-cască. Poliția întîmpina greutăți cu mulțimea, pentru că vestea catastrofei se răspîndise cu iuțeala fulgerului. Lumea se îmbulzea spre locul sinistrului, să afle cîte ceva, să vadă. Dar ei nu aveau prieteni acolo, dedesubt.

Buldozere, excavatoare, macarale. Cupe mari dînd molozul la o parte, echipele viermuind peste tot să caute răniții. Ore sau, poate, minute. Răniți, morți, uneori doar rămășițe hidoase...

Foarte aproape de mine, doi bărbați încercau să tragă de sub moloz o femeie moartă. Era prinsă sub o grindă, care a trebuit să fie ridicată de un excavator cu gheară. Unul din cei doi a strigat :

— Hai, acum !

Au scos femeia afară. Întîi am văzut părul lung şi negru, plin de sînge, apoi pantalonii, pe care i-am recunoscut. Îi purta azi-dimineaţă Shao...

Dumnezeule ! Abia acum am devenit conştient de toată grozăvia acestei descoperiri. Am sărit spre cei doi bărbaţi, care o întinseseră deja pe chinezoaică pe o targă. Am îngenuncheat lîngă ea. Nu încăpea nici o îndoială, în faţa mea se afla Shao, moartă...

Moartă ! Ceva mi-a explodat în creier, năucindu-mă. Am văzut groaza din ochii ei, pe care apoi i-am închis încet. O senzaţie de sufocare îmi paraliza gîtul. I-am mîngîiat obrajii într-un ultim bun rămas... Lîngă mine am auzit o voce :

— Trebuie să părăsiţi locul, domnule !

M-am ridicat, făcînd cîţiva paşi într-o parte. Nu am putut să mă uit cum o duc pe Shao. Acolo unde fusese ea, oamenii lucrau mai departe. Scoseseră din moloz alţi morţi şi răniţi.

Alţii ? Doamne, dar mai era şi Suko. Dacă Shao era moartă, atunci...

Deodată am avut sentimentul că îmi stă inima în loc. Oamenii tocmai trăseseră de sub ruine un bărbat cu trăsături de asiatic, un om pe care îl cunoşteam bine : Suko. Din nou nu m-am putut opri. Am alergat într-acolo, am văzut sîngele, membrele răsucite şi am înţeles. Şi Suko era mort...

În cîteva minute pierdusem doi prieteni. N-am mai ştiut ce să fac. Aş fi vrut să mă ascund undeva. Capul îmi vîjîia. M-a apucat ameţeala şi am observat că cineva mă sprijină. Am auzit o întrebare :

— Vă este rău ?

— Mulţumesc, e ceva trecător...

Mi-am revenit, am strîns din dinţi, dar ochii mi s-au umezit. Ei muriseră împreună, zdrobiţi sub zidurile casei

în care trăiseră. Am văzut cum l-au luat pe Suko. I-am aruncat o ultimă privire de rămas bun. Simţeam că în sufletul meu ceva se rupsese definitiv.

Am avut deodată senzaţia că fusesem părăsit de toţi, că rămăsesem singur pe lume. Pînă acum soarta îmi zîmbise, dar iată că roata norocului se oprise pe neaşteptate.

Dar să fi fost oare numai jocul destinului ? Nu cumva acţionaseră aici forţe ce depăşeau înţelegerea omenească ? Mai mult ca sigur, asta trebuie să fi fost explicaţia.

Cu mîini tremurînde am scos o ţigară din pachet, o-am aprins-o şi am privit mai departe acţiunea de salvare. Locatarii care nu păţiseră nimic se adunaseră în stradă. Unii dintre ei apucaseră să-şi ia strictul necesar, iar acum se uitau cu ochii în lacrimi la ruinele fostei lor locuinţe.

Stăteam şi fumam. Eram încă incapabil să-mi formez o viziune de ansamblu. Era clar că se vor lua măsuri de ajutorare, dar nu ştiam care vor fi efectele ulterioare ale celor petrecute. În afară de aceasta, doream să mă ţin deoparte şi să-mi urmez propriul drum. Trebuia să rezolv acest caz de unul singur. Am aruncat ţigara şi m-am întors, vrînd să mă îndrept spre maşină. Atunci am recunoscut o femeie cu părul lung şi blond, care traversa strada.

Jane Collins.

Ea a ajuns la baraj, a vorbit cu poliţiştii şi a vrut să treacă. Desigur, auzise la radio ce se întîmplase. Am fugit spre Jane, strigîndu-i numele. S-a întors, m-a privit şi şi-a încreţit fruntea. Atunci am ştiut că nu mă recunoscuse !

M-am oprit şi am plecat capul. Jane Collins s-a îndreptat către mine.

— Mă cunoaşteţi ?

— Scuzaţi-mă, domnişoară, a fost o confuzie...

— Totuşi, m-aţi strigat !

— Vă repet, a fost o confuzie.

A trebuit să facem loc cîtorva oameni din echipa de salvare care voiau să treacă.

— Aţi văzut cum s-a dărîmat blocul ?

— Da.

— Am prieteni care locuiau acolo. Un bărbat pe nume John Sinclair şi o pereche de chinezi. Ştiţi cumva dacă cei trei mai trăiesc ?

M-am uitat la Jane. Chipul ei trăda îngrijorarea. Cînd mi-a rostit numele, m-a trecut un fior. Am minţit cu bună ştiinţă :

— Îmi pare rău, domnişoară, dar aceste nume nu îmi spun nimic !

— Mulţumesc, atît am vrut să ştiu.

Am fost pe punctul de a o cuprinde în braţe şi de a-i striga adevărul în faţă. Dar nu am îndrăznit s-o ating. Deşi sufletul meu tînjea după ea, am lăsat-o să plece. Cînd am ajuns la maşină, am privit încă o dată înapoi. Jane fusese condusă de un om în uniformă pînă la locul unde erau depuşi morţii.

M-am aşezat la volan şi m-am uitat la telefon. Mi-a venit ideea să telefonez la Scotland Yard. Totuşi, era cazul ca toate acestea să fie lămurite. Am ridicat hotărît receptorul, formînd numărul direct al comandorului James Powell.

N-a răspuns nimeni. Nici la Glenda Perkins nu am avut mai mult noroc. Clar, catastrofa îi pusese pe drumuri şi pe cei de la Scotland Yard. Era inutil să mai încerc ceva în această direcţie. Trebuia să mă împac cu situaţia dată, oricît de greu îmi venea.

Încotro s-o apuc ? Stăteam în maşină şi încercam cu disperare să găsesc o soluţie pentru a ieşi din acest impas. Nu aveam pe nimeni pe care să mă pot bizui.

Am deschis aparatul de radio. Nu transmitea muzic ci numai anunțuri. Reporterii relatau despre prăbușire clădirii. Fusese informat și primarul, care se afla în dru spre locul nenorocirii. O grupă de soldați participa la lu crările de salvare. Apoi crainicul a făcut un alt anu îngrijorător :

„Tocmai am aflat că toate semafoarele din Londr au încetat brusc să mai funcționeze. Ne putem deci aștept la probleme în circulație, de o amploare greu de estima Rugăm toți participanții la traficul rutier să se comport prudent. Vă mulțumim pentru atenție. Vom reveni î scurt timp cu alte amănunte".

Asta mai lipsea : căderea semafoarelor ! Eram sigu că mă voi împotmoli în circulația din Londra. Am cupl pe stația de emisie a poliției. Și acolo domnea panic Apăruseră deja primele incidente. Mașinile salvării n putuseră trece, principalele artere erau blocate. Pe n simțite, în Londra se instala haosul.

Următoarea catastrofă nu s-a lăsat mult așteptată Din motive inexplicabile, Podul Turnului se prăbușise i Tamisa, două vapoare dispărînd sub dărîmături. Acu îmi era foarte clar că toate aceste evenimente nu con stituiau o pură întîmplare, ci fuseseră provocate de for diabolice. Dușmanii din cealaltă lume voiau să distrug înfloritoarea Londră. Din păcate, nu întrezăream nici posibilitate de a-i împiedica.

Avionul *Jumbo Jet* venea de la New York. Era plin c turiști care petrecuseră cîteva zile plăcute în Statel Unite. Turnul de control nu acordase permisiunea d aterizare, din cauza tulburărilor atmosferice. Avionu începuse să se rotească deasupra Londrei, iar pilotul, car

Tocmai primise ordinul să mai facă un tur în spațiul de așteptare, i-a spus copilotului :

— Aș vrea să știu ce se întîmplă acolo jos.

— Să sperăm că nu este vorba de o grevă.

— Nu, am fi fost anunțați.

Dedesubt, orașul era învăluit într-o ceață cenușie. Dar piloții erau obișnuiți și cu o vreme mai proastă la Londra, iar condițiile atmosferice li se păreau acceptabile. Din turn s-a transmis :

— Aveți permisiunea de aterizare.

Radiotelegrafistul de la sol a comunicat încă o dată datele exacte despre vizibilitate și viteza vîntului. Pilotul a ascultat cu atenție, în timp ce computerul de la bord înregistra informațiile. Încet, avionul a plutit spre marea de case în mijlocul căreia, pe vreme cețoasă, abia se distinge panglica șerpuitoare a Tamisei. Nici unul dintre oamenii din carlingă nu și-ar fi închipuit că e posibil un eveniment neașteptat.

Totul a început cînd copilotul a descoperit celălalt avion, un aparat de vînătoare al Forțelor Aeriene Regale.

— Ce naiba face *Starfighter*-ul ăla ?

Căpitanul a privit într-acolo și a început să înjure :

— Fir-ar al dracului ! Tîmpitul ăsta se îndreaptă direct spre noi.

Micul avion cenușiu era foarte rapid și maniabil. În comparație cu el, *Jumbo-Jet*-ul părea un imens buștean imobil. Distanța dintre ele se micșora cu repeziciune. Nimeni din echipaj nu a mai putut reacționa. Căpitanul a încercat să coboare, dar catastrofa nu a mai putut fi evitată. Cu viteză supersonică, *Starfighter*-ul a intrat în *Jumbo*, despicîndu-l în două. Oamenii n-au mai avut timp să țipe. O minge uriașă de foc a luminat cerul plumburiu.

O clipă mai tîrziu, peste oraş au început să cadă sfâr măturile...

Mi-a fost imposibil să ajung pînă la Podul Turnului. De fapt, nici nu aveam în mod special această dorinţă. Ştiam că, oricum, nimic nu mai putea fi salvat...

Am reuşit, totuşi, să pătrund pînă în Soho. Înaintam foarte încet. La intersecţie, haosul era cumplit. Nu te mai puteai mişca nici înainte, nici înapoi. Am vrut să urc pe Cross Road spre Leicester Square şi m-am întrebat dacă nu ar fi fost mai bine să încerc pe jos.

Am coborît geamul de la portieră. Cei mai mulţi automobilişti se comportau raţional, oprind motoarele maşinilor. Am ascultat cîteva clipe postul de radio al poliţiei. Ştirile erau contradictorii. Senzaţia pregnantă era că te afli într-un ospiciu, din care nu mai există nici o şansă de scăpare.

Nu am vrut să mai rămîn în automobil, aşa că am coborît, ca mulţi alţii. Undeva, în faţa mea, am auzit şuieratul strident al unui fluier. Poliţiştii încercau cu disperare să-şi croiască drum, ceea ce era un lucru aproape imposibil, fiindcă străzile erau şi rămîneau blocate.

M-am uitat peste şirul de maşini, care se întindea pînă în Leicester Square. Planul meu iniţial fusese cu siguranţă greşit : ar fi trebuit să ocolesc toată zona blocată. În stînga am văzut Galeria Naţională. Din clădirea dreptunghiulară se profila pe cer cupola mare, strălucitoare ce acoperea curtea interioară.

Mai încolo, o femeie făcuse o criză de isterie. Sărise din maşină, ridicase braţele şi începuse să ţipe :

— Este sfîrşitul lumii ! Dumnezeu ne pedepseşte pe noi, păcătoşii ! Judecata de apoi se apropie ! Rugaţi-vă

oameni buni, rugați-vă cît mai este timp, căci următoarea pedeapsă va veni !

Din aceeași mașină a coborît un bărbat, s-a îndreptat spre soția sau prietena lui și a apucat-o de umeri.

— Lasă-mă ! Lasă-mă în pace ! Nici tu nu poți face nimic ! Ți-ai bătut întotdeauna joc de mine, de toate ! Acum îți primești răsplata !, a continuat să urle femeia.

— Urcă în mașină !

— Nu !

Cînd bărbatul a lovit-o, ea a rîs numai și a arătat spre cer. A strigat din nou :

— De acolo va veni pedeapsa !

Toți cei care coborîseră din mașini i-au urmărit gestul cu privirile. Nu se vedea decît un cer mohorît, iar deasupra norilor un avion *Jumbo* care se rotea, așteptînd permisiunea de aterizare.

Tîrîș-grăpiș, circulația s-a reluat. Am urcat în mașină și am pornit. După cîțiva zeci de metri, parcurși cu viteză redusă, a trebuit să opresc din nou la următorul ambuteiaj.

Aveam timp să reflectez. Pînă acum nu putusem întreprinde nimic. Pe moment, eram blocat între celelalte mașini, ca toți londonezii, de altfel. În plus, mă aflam într-o situație specială, cîtă vreme continuam să rămîn un străin pentru prieteni. Aceasta îmi dovedea că forțele întunericului plănuiseră totul cu exactitate. Se crease un cerc al răului, în centrul căruia mă găseam eu însumi. Londra și eu.

Cine se ascundea în spatele acestor lucruri ? Îmi puneam această întrebare de mai multe ori. Și aveam deja răspunsul : ori Asmodina, ori dr. Tod. Asta însă trebuia s-o dovedesc.

Dar cum ? Atît timp cît nu mă aflam față în față cu unul din ei, nu era nimic de făcut. Trebuia să alerg în-

coace și încolo, sperînd într-o întîmplare fericită. D în viața mea întîmplările fericite erau mai mult de rare...

Din nou o senzație de fierbințeală mi s-a ridicat d stomac. Stînd înțepenit în ambuteiaj, îmi veniseră gîndu negre. Am prins volanul cu atîta putere că mi s-au all încheieturile, apoi m-am aplecat în față.

Un zgomot m-a făcut să tresar. Era un șuierat sur și în același timp un bubuit dezlănțuit. Un avion milita probabil. L-am căutat cu privirea, dar în pîcla aceea deas nu se zărea nimic. Am văzut în schimb fulgerul puterni care a despicat ceața și, în clipa următoare, deasupr Londrei s-a declanșat infernul.

Mai întîi a fost impactul, apoi a urmat explozia, bru tală, distrugătoare. Sfărîmături uriașe s-au învălmășit prin aer și au căzut pe pămînt, exact pe casele din car tierul Soho. Am văzut urcînd spre cer coloane de foc ș fum. Clădirile s-au năruit ca și cum ar fi fost de carton

Iar în mijlocul acestor imagini de coșmar izbucniser strigătele. Țipete ascuțite, zguduitoare, înfricoșătoare Sfîrșitul lumii părea aproape. Și, ca și cînd n-ar fi fos de ajuns, la scurt timp, s-au auzit alte și alte explozi În fața mea au început să cadă din cer bucăți de tablă

Deodată mi s-a făcut frică. Una din roțile uriașe s-rotit prin aer și am văzut cu groază că va cădea la pămîn nu departe de mine. Apoi a venit trosnitura...

Într-o clipă, cîteva mașini nu mai existau. Le distru sese, în cădere, roata enormă. Dar asta nu a fost totu Roata a fost din nou catapultată în sus, am văzut o part din sistemul ei de pîrghii îndreptîndu-se spre mine ș m-am ghemuit între scaun și pedale.

Ceva a lovit capota și a străpuns-o. Am simțit miro de cauciuc ars, o explozie puternică a ridicat mașina î aer și a răsturnat-o.

Oasemurile s-au spart. Instinctiv, am ridicat braţele, pentru a-mi feri capul, şi am fost scuturat din nou. Parcă o mînă nevăzută apucase maşina şi o aruncase în sus. Tumultuos aproape m-a asurzit. Tabla s-a rupt în două, am simţit scîrţîitul strident şi am văzut deodată lîngă mine vîrtejele flăcărilor... „Numai să nu-mi pierd cunoştinţa ! Nu, pentru numele lui Dumnezeu !

Dorinţa nu mi-a fost îndeplinită.

Automobilul „Bentley" a trebuit să mai suporte o lovitură. El a rezistat, eu nu. Ceva m-a pocnit în cap, am văzut stele verzi şi apoi în jurul meu s-a făcut întuneric...

Cînd mi-am revenit, am observat din nou reflexele mele, am auzit alte explozii.

Partea dreaptă a capului mă durea tare. Am ridicat mîna şi mi-am pipăit creştetul. În vîrfurile degetelor am simţit ceva lipicios : sînge. Probabil că mă lovise ceva dur, dar altceva nu păţisem. Din fericire, apucasem să mă ghemuiesc. Scaunul şoferului fusese rupt de o bucată de tablă care distrusese spătarul. Dacă m-ar fi lovit, acum aş fi aflat probabil în ceruri.

Maşina era culcată pe o parte. Trebuia să ies afară, şi mai repede. Focul nu mă avertiza degeaba. Dacă se extindea şi îmi cuprindea maşina, ea ar fi sărit în aer, pentru că rezervorul era aproape plin.

M-am ridicat gîfîind în genunchi, am ieşit de sub volan, am întins braţul şi am ajuns la portieră. Era înţepenită. M-am forţat de două ori s-o deschid, dar nu am reuşit. Totuşi, înainte de a mă strecura prin fereastră, am vrut să mai fac o încercare. M-am căţărat peste spătarul scaunului şi am căzut pe canapeaua zdrenţuită din spate. M-am întors, am atins portiera şi am apăsat. Mi s-a luat o piatră de pe inimă : se deschidea.

Am căzut pe caldarîm şi cîteva clipe am rămas între „Bentley"-ul meu şi un „Mercedes" distrus. Apoi m-am ridicat.

Am simţit cum mă cuprinde spaima. Existau mome cînd haosul trezea în mine o teamă animalică. Deşi aşteptam la orice, am avut un şoc cînd am privit p maşinile în cea mai mare parte distruse.

Spectacolul era groaznic !

Avionul prăbuşit lăsase în urma sa un cîmp de ru ce se întindea, dezolant, pe o suprafaţă de cîteva sute metri. Casele se năruiseră, maşinile fuseseră zdrobite, centrul cartierului Soho şi mai departe, spre nord, t arăta ca după un cutremur.

Pretutindeni în jurul meu izbucniseră incendii. văzut maşini în flăcări, în vreme ce altele săreau în Exploziile puternice zguduiau văzduhul. Imaginile c mi se înfăţişau înaintea ochilor le mai văzusem doar filme despre cataclisme. Nu m-aş fi aşteptat vreod ca ele să poată deveni realitate.

Nu ştiam ce să fac. Eram complet neputincios. Sup vieţuitorii alergau disperaţi printre maşinile distru strigînd numele celor pieriţi în catastrofă. Cu ce i-aş fi putut ajuta ?

Un coşmar se transformase în realitate. Peste Lond spaima se întindea ca un spectru.

În depărtare am auzit sirenele maşinilor de poli şi de pompieri, care însă nu s-au apropiat, neizbutind străpungă acest cordon al groazei.

Fumul mi-a venit în faţă, tăindu-mi răsuflarea. V tul mîna prin aer zdrenţe arzînde. Am privit din nou dr înainte, la grămezile uriaşe de ruine. Nu, aici nu mai nimic de salvat. Cel puţin jumătate din Soho era distr

Londra trăgea să moară.

Partea adversă izbîndise...

Am păşit mai departe, prin mijlocul acestui coşm simţindu-mă la fel de singur, de neajutorat ca şi mai î inte. Şi atunci, ceva m-a şocat.

Nanții nu țipau. Zăceau, muți și apatici, pe pămînt lîngă mașinile lor. Nu am putut să-mi dau seama cîți dintre ei muriseră deja, totul era atît de ciudat. Citisem romanele de science-fiction despre pieirea orașelor, dar nici o trăiam aievea.

În fața mea se afla un mic „Renault", pe care vîntul sufla într-o parte, ca pe o bucată de hîrtie. O femeie și un bărbat s-au tîrît afară din mașină. Am vrut să-i ajut, dar am observat că nu era nevoie, se descurcau și singuri. Fața bărbatului era roșie de sînge, dar rana nu era mortală. Însă, atunci, femeia a făcut ceva ciudat... A băgat mîna în poșetă și a scos un pieptene cu coadă. Înainte ca bărbatul ei și eu să putem reacționa, a ridicat mîna dreaptă și a împuns. Și a lovit precis. Bărbatul a ridicat brațele, s-a prins de gît și s-a prăbușit. Femeia s-a întors. M-a văzut. Ochii îi erau injectați. Avea vreo 40 de ani. Buzele i s-au strîmbat într-un rînjet, mîna îi tremura. Mi-a gîfîind :

— Acum tu ești la rînd !

Am rămas nemișcat, cu brațele căzute de-a lungul corpului. Am întrebat-o :

— Ce-aveți cu mine ?

— Ești vinovat ! Toți sînteți vinovați ! Cu moartea, numai cu moartea se plătește !

S-a repezit la mine. Ținea pumnul ridicat, țintindu-mi fața cu pieptenele acela blestemat. M-am eschivat, i-am luat încheietura mîinii și am trîntit-o la pămînt. Apoi am lovit cu muchia palmei, am nimerit locul potrivit și femeia și-a pierdut cunoștința.

În clipa următoare au răsunat împușcături. Am auzit șuieratul gloanțelor, atît de aproape trecuseră pe lîngă capul meu. M-am aplecat rapid și m-am ascuns după o mașină, în timp ce al treilea glonte a perforat capota motorului. Apoi împușcăturile au amuțit. Am auzit în schimb

zgomot de paşi. Trăgătorul necunoscut alerga prob
pe capotele maşinilor. Mi-am scos şi eu pistolul Bere
pe care îl purtam la mine, m-am ghemuit şi am aştep
O pală de vînt a împrăştiat vălul de fum şi at
l-am văzut pe cel care trăsese. A sărit de pe o maş
aterizînd chiar lîngă mine. Înainte ca individul să se
toarcă şi să ţintească l-am plesnit cu muchia palmei pe
încheietură. Arma i-a scăpat pe pămînt.

Mîna mea dreaptă a pornit ca o torpilă, lovindu-l
plin. A dat ochii peste cap şi a căzut. A rămas nemiş

La naiba ! Ce era asta ? Cum era posibil ? Se trăs
în mine, altcineva mă atacase cu un pieptene cu coad
Erau oameni normali, care nu făcuseră rău în viaţa
dar care acum se comportau aiurea. Strania influe
malefică părea să se fi amplificat.

Trebuia să acţionez neîntîrziat. Dar unde se ascun
adevăratul duşman ?

M-am întors spre Galeria Naţională. Ea se află viz
de Trafalgar Square şi este înconjurată de patru str
Şi această clădire avusese de suferit. Un fragment
avion răsese literalmente cupola, iar resturile ei er
împrăştiate peste tot prin zonă.

Am păşit peste bucăţi contorsionate de tablă şi gr
mezi de moloz. Pretutindeni ardeau încă focuri. Incendi
aveau să fie stinse cu greu, căci deocamdată nu exis
posibilitatea unei intervenţii. Pompierii nu se zăreau
căieri, iar maşinile salvării nu puteau trece. Mai în
trebuiau îndepărtate automobilele care blocau drumuri

Atunci am auzit zgomot de motor. Mi-am ridicat pr
virea spre cer şi am văzut elicopterul. Era vopsit în ro
aprins şi plutea peste oraş ca o libelulă uriaşă. Dintr
dată, aparatul a pierdut din viteză şi înălţime. Pilot
căuta un loc de aterizare.

Dar nu a mai ajuns s-o facă...

Într-o clipă, forța invizibilă a lovit din nou. Elicopterul s-a rupt în bucăți. Un jet de flăcări, o detunătură, pe urmă... M-am aruncat la pămînt și m-am tîrît sub un automobil, pentru a mă feri de resturile căzute din cer. Doream ca o pală a rotorului să mă decapiteze, cum era scris să mi se întîmple odată la New York, pe acoperișul unui zgîrie-nori... În fața mea se auzeau trosnituri și cădeau scînteie. Apoi s-a așternut liniștea.

Am îndrăznit să ies din ascunzătoare, ferindu-mă de bălțile de benzină aprinsă care săreau în toate părțile ca o ploaie de foc. Nu doream să asist la alte incendii. Voiam să plec de acolo cît mai curînd.

Prăbușirea elicopterului mi-a dovedit că peste Soho domnea o aură magică. Iar cel care pătrundea în această zonă nefastă n-avea prea multe șanse de supraviețuire.

Mi-am îndreptat pașii în direcția Picadilly Circus, considerat placa turnantă a orașului. Din acest loc tuturor celor care veneau la Londra se aruncau în vîltoarea marilor distracții.

Mi-a luat o jumătate de oră pentru a parcurge această distanță. Am fost nevoit din nou să mă cațăr peste ruine, am văzut oameni lungiți la pămînt, morți sau răniți. Existau și cîțiva care păreau nevătămați. Și nici unul din cei ușor răniți nu se mișca. Era ca și cum ar fi dormit cu toții. Am mers mai departe prin acest peisaj de coșmar, oprindu-mă doar cînd am ajuns în Picadilly.

De groază, am simțit că mi se taie răsuflarea. Aici, un fragment al avionului Jumbo pulverizase pur și simplu cîteva autobuze. Clădiri pe jumătate sau complet distruse, toate calcinate mi s-au înfățișat privirii. Nimic nu mai avea viață...

Totuși, nu eram singur. Dintr-o bancă s-au strecurat doi tipi, încărcați cu saci și deosebit de bine dispuși. Le-am ieșit înainte. Ei s-au oprit brusc.

Nu arătau jerpeliți ; îmi aminteau mai degrabă de proxeneți. Unul avea o cicatrice roșie pe frunte. În mea se aflau doi hoți.

Niciodată n-am putut să sufăr oamenii care profit suferințele altora. Cîteva secunde am fost cuprins de f dar nu folosea la nimic dacă mă enervam. Trebuia s păstrez mintea limpede. Am spus pe un ton rece :

— Duceți banii înapoi !

Tipii au rînjit. Cel cu cicatricea m-a întrebat jocoritor :

— Cine crezi că ești, să ne dai nouă ordine ?

— Am spus să-i duceți înapoi !

Cei doi au lăsat, cu mișcări incete, sacii plini d umeri.

Am bănuit ce urmează și am reacționat ca atare. îndată ce sacii au atins pămîntul, m-am și năpustit a pra hoților ca o furtună.

Pumnii mi-au zburat prin aer. Mai întîi l-am luat primire pe cel cu cicatricea. O lovitură năpraznică proiectat, prin ușa de sticlă, înapoi în bancă. Pe al do l-am secerat cu muchia palmei.

Omul cu cicatrice și-a revenit și s-a ridicat.

M-am năpustit înainte, izbind în ușă. Ea a zburat s interior, trîntindu-l pe individ la pămînt. Acesta s-a r togolit mai departe pe pardoseala holului, cu nasul sîngerat. Nu l-am lăsat să se scoale ; l-am lovit pînă am obosit. Apoi am ieșit afară și am luat sacii, pen a-i duce înapoi.

Intrarea în clădirea băncii rămăsese, ca prin minu intactă. În schimb, înăuntru totul era distrus. Un obi greu lovise clădirea dintr-o parte. Zidăria fusese împin în sala ghișeelor, iar bucăți mari de piatră zăceau la p mînt ca niște monumente, îngropînd sub ele scaune,

Nu am văzut oameni. Probabil că şi ei se aflau sub pământ.

Am părăsit banca intrînd din nou în peisajul dezolant din Soho. Mai lipseau doar vulturii rotindu-se deasupra ruinelor.

În spate, spre Trafalgar Square, a explodat ceva. Coloană de fum se înălţa ameninţător. Am intrat pe o stradă laterală. Din nou aceeaşi imagine apocaliptică : clădiri dărîmate, maşini ciocnite una de alta. Dintr-o casă ţîşnea apă. Probabil că era spartă o ţeavă. M-am căţărat pe un stîlp rupt şi de acolo am văzut barurile şi tripourile distruse.

Ceea mai rea însă era liniştea. O linişte nefirească, care îmi dădea pur şi simplu pe nervi. Şi această profundă tăcere de mormînt era întreruptă numai atunci cînd vîntul purta bucăţile de carton şi hîrtiile. Am privit spre teatrul Apollo — numai ruine. Puţin mai încolo era Teatrul Queens Globe. Doar cîteva fragmente mai rămăseseră din el.

Ce mai era întreg ?

Peste drum am observat o clădire mohorîtă, din care ieşea numai acoperişul. Dar eu o cunoşteam bine, pentru că odescori făcusem vizite aici. Era morga din Soho. Aici erau depuse victimele care piereau de moarte violentă. Dintre acestea erau destul de multe în cartier. O scară largă ducea la uşa ce atîrna strîmb în balamale, iar ferestrele erau distruse. O mulţime de cioburi erau împrăştiate pe stradă.

M-am oprit pe loc, cuprins de o presimţire neagră.

M-am uitat pe trepte în sus şi am văzut că uşa se mişcă. Dar nu vîntul era cauza, căci apăsarea părea a veni dinăuntru. Apoi uşa s-a deschis cu o smucitură şi în cadrul ei a apărut o arătare stranie.

Un mort viu !

Miriam di Carlo zîmbea.

Stătea la fereastra ei și privea Soho. Văzuse cum zuse avionul și dăduse aprobator din cap. Da, totul curgea în conformitate cu planul inițial. Ea prev asta.

S-a uitat din nou la cer, căutînd imaginea ce-o burase. Dar cerul rămînea pustiu.

A răsuflat adînc. S-a dus în baie și a început s machieze : puțin ruj pe buze, puțin fard pe pleoa Și-a privit chipul mulțumită, trecîndu-și degetele părul bogat și răsucindu-se în joacă într-o parte și tr-alta în fața oglinzii. Îi plăcea de ea însăși, așa cu plăcea lumea care o înconjura. Dintr-o dată, soarta tervenise, schimbîndu-i sensul vieții.

Și-a netezit cu grijă pulovărul de cașmir, care a un decolteu adînc. Culoarea verde îi stătea bine. Fusta scurtă, mulată, punîndu-i în evidență șoldurile, coaps A luat mantoul din cuier, aruncîndu-l neglijent pe un și a părăsit locuința. Pe hol era o liniște mormîntală mod normal, locatarii ar fi trebuit să se arate sper dar oamenii se dovedeau reținuți, ca și cum ar fi ș despre ce era vorba.

Lîngă casa liftului, o femeie zăcea ghemuită la mînt. Își ținea încă strîns în brațe sacoșa de cumpărătu

Liftul funcționa. Miriam l-a chemat, a așteptat p ce s-au deschis ușile și a intrat în el. A apăsat pe bu și a coborît. A traversat agale holul blocului. Singu zgomote erau făcute de pașii ei. Portarul se afla în cu lui, dar nu s-a mișcat. Miriam di Carlo a părăsit clădi

A strîmbat din nas enervată cînd vîntul i-a suflat față mirosul de ars. Și-a băgat amîndouă mîinile în zunarele mantoului și a pornit prin orașul cuprins de cremenire. Pentru că locuia la periferia cartierului So

a avut mult de mers pînă la locul unde se găseau primele case și mașini distruse.

Haosul nu o sperie, dimpotrivă, o încînta. Și-a continuat drumul. Vîntul se juca cu părul ei, răvășindu-l. O femeie frumoasă într-un peisaj încremenit în moarte. Nici un pictor din lume nu ar fi putut surprinde scena mai bine decît realitatea însăși.

A trebuit să facă multe ocoluri, pentru că drumul era mereu blocat de dărîmături. Dar Miriam nu s-a dat bătută. Își propusese un țel și voia să-l atingă. De cîteva ori a văzut oameni, care însă nu au observat-o.

A traversat o stradă îngustă, a trecut peste un morman de ruine și a zărit o firmă de tablă care se legăna în vînt.

ATOMIC BAR.

Aceasta era ținta sa. Intuise exact că aici o vor duce pașii. În fața barului s-a oprit. Geamurile erau sparte, iar fotografiile cu dansatoarele de striptease fuseseră smulse de vînt. Deasupra intrării se afla o femeie goală, făcută din tuburi fluorescente. Picioarele de sticlă erau sparte. Ușa nu mai exista.

Miriam di Carlo a intrat în bar. Priveliștea ce-a întîmpinat-o nu era prea îmbietoare : semiîntuneric, mese și scaune răsturnate. Rafturile păreau lovite de un ciclon. Nici o sticlă nu rămăsese întreagă. Mirosea a wisky, brandy și alte băuturi vărsate.

Miriam a strîmbat din nas. A luat-o spre dreaptă, unde, lîngă automatul de țigări, mai era și cel de muzică. Amîndouă aparatele funcționau. Din primul și-a luat un pachet de țigări, în celălalt a introdus o monedă și a apăsat pe două butoane.

A tras un scaun, în timp ce brațul din aparat a ridicat automat un disc și l-a pus pe suport. Discul a început să se învîrtă. Miriam s-a așezat alături, privind prin cu-

tia de sticlă. Acul de safir s-a lăsat pe disc. În încăper s-a auzit o melodie.

Song of Death — cîntecul despre moarte...

*

Nu am intrat în panică, nu am luat-o la fugă, nu am făcut nimic necugetat. Am rămas ţintuit locului.

Nu era prima dată cînd eram confruntat cu cadavre vii. Luptasem deseori împotriva lor sau împotriva morţilor pe care vrăjitoriile îi scoteau din mormintele adînci.

Cel de aici nu părea a fi mort de mult, deşi arăta respingător. Era acoperit numai cu o pînză gălbuie, care îi atîrna pe trup şi avea în mijloc o pată roşie, în locul unde sîngele ţîşnise din rană. Faţa îi era scofîlcită, iar părul brun-roşiatic îi atîrna pe frunte.

S-a holbat la mine. Ochii îi erau ca nişte bile de sticlă, parcă daţi peste cap. Gura era pe jumătate deschisă. Îi lipseau dinţii din faţă. S-a uitat fix la mine, dar am rezistat privirii.

Apoi am făcut cîţiva paşi înainte, scoţîndu-mi pistolul Beretta. În timp ce strigoiul cobora scările împleticindu-se, am ochit cu atenţie. Aceşti zombi erau ai dracului de periculoşi. Trebuia să-i nimiceşti de îndată ce îi vedeai. Existenţa celui din faţa mea îmi dovedea că în cazul acesta era vorba de magie neagră. Soho era praf şi cenuşă, morţii se ridicau din nou şi apocalipsul devenea realitate.

L-am lăsat să se apropie. Cînd ne-au despărţit doar trei trepte, am apăsat pe trăgaci. Am tras o dată şi glonţele l-a nimerit între ochi.

Zombi-ul s-a oprit, s-a clătinat, apoi şi-a întins braţele în lături, ca şi cum ar fi vrut să mă îmbrăţişeze. S-a prăbuşit spre mine, eu m-am eschivat, iar el a căzut la

pământ. A rămas acolo, cu braţele şi picioarele desfăcute.

Am respirat adînc. Lichidasem un strigoi, dar nimeni nu-mi putea garanta că era singurul. Morga era mare şi probabil că aveam să mai întîlnesc şi alte asemenea specimene.

Cu această certitudine, am urcat scările. M-am oprit lîngă uşa deschisă şi am privit înăuntru. De cîte ori fusesem aici ? Primul meu drum era întotdeauna în camera frigorifică de la subsol. După intrare, în dreapta, o scară de piatră ducea într-acolo. În faţă se găseau birourile, unde se rezolvau treburile administrative. Nu m-am îndreptat spre scară. Întrucît strigoiul se afla la intrare, probabil că el urcase din camera frigorifică şi, deci, mă aşteptam ca şi alţii să se afle prin apropiere.

Am auzit zgomote de paşi în dreapta mea, în spatele unei uşi pe care scria „medic şef". Am lovit-o puternic. M-a izbit de perete, a dat să se închidă, dar am oprit-o cu piciorul.

Prin ferestre pătrundea suficientă lumină. Un zombi stătea ghemuit la pămînt. O arătare muschiuloasă, lată în umeri, care se căznea să se scoale în picioare. Nu mă văzuse încă, întrucît privea fix în podea. L-am ţintit în cap înainte de a se dezmetici. Strigoiul s-a prăbuşit fără a mai apuca să se ridice de tot. Am tras adînc aer în piept. Mai lichidasem un adversar...

Acum mă preocupa subsolul, aşa că m-am îndreptat spre scara de piatră. M-am uitat după colţ şi am văzut al treilea cadavru viu. Era cu cinci trepte în faţa mea, avea braţele desfăcute şi se rezemase de perete. Era o femeie, pe jumătate goală.

Am înghiţit cu greutate, căci arăta groaznic. Ucigaşul ei fusese probabil un sadic : îi tăiase sînii cu cuţitul, îi spintecase pîntecele... Dar acum femeia trăia din nou. Şi mă voia pe mine.

I-am mers în întîmpinare și ea a întins amîndouă mîinile, vrînd să mă apuce. I-am dat brusc un brînci de s-a rostogolit pe scări. S-a răsturnat de cîteva ori pînă jos, însă pînă să se poată ridica, am ajuns lîngă ea. Am scos din nou pistolul...

Femeia a murit pentru totdeauna.

Am privit la dreapta. În această zonă, coridorul era placat cu faianță. Urmîndu-l, ajungeam direct în marea sală de autopsii. Tremuram, căci aici jos era frig. Îmi auzeam ecoul pașilor. M-am uitat împrejur, dar nu mă urmărea nimeni.

Apoi am împins ușa cea mare. Nu era încuiată. La dreapta se afla laboratorul. La stînga, o altă ușă dădea în camera frigorifică. Ziua pătrundea prin luminatoarele situate pe peretele opus. Între laborator și camera frigorifică erau dispuse mesele pe care erau disecate cadavrele.

Camera era goală. Nu am văzut pe nimeni din personal. Asta m-a liniștit : am fost sigur că strigoii nu descoperiseră alte victime. M-am îndreptat spre camera frigorifică. Aici se găseau tărgile care erau scoase din sertarele mari.

Cînd am vrut să deschid ușa, un zombi a venit pur și simplu peste mîne. M-am speriat atît de tare încît nu am mai putut sări înapoi. Brațele strigoiului mi-au atins hainele, apucîndu-mă de un umăr. M-am clătinat ca amețit. Era cît pe ce să-mi pierd cumpătul cînd mi-am dat seama că încă mai strîngeam pistolul în mînă. Nu aveam timp de pierdut, așa că m-am retras cîțiva pași și am țintit. Încă un adversar mai puțin.

Acum drumul spre camera frigorifică era liber. Din păcate, lumina nu mai funcționa. Ochii mi s-au obișnuit însă cu semiîntunericul, astfel încît am reușit să deslușesc șirul lung de sertare mari. Cîteva din ele erau

[illegible]. Le-am numărat, erau cinci. Lichidasem patru zombi, mai lipsea unul.

Deodată pielea de pe spinare mi s-a făcut ca de gheață : în spatele meu auzisem un zgomot. M-am întors brusc și din răsucire am văzut arătarea. Era numai la un pas în spatele meu și ținea un cuțit mare în mîna dreaptă. Nu știu' știe unde îl găsise...

Din fericire, mișcările îi erau încete. Cînd cuțitul a coborît, m-am aruncat într-o parte, scăpînd de împunsătură și l-am trîntit la pămînt pe strigoi. Fără să mai stau pe gînduri, i-am ochit fruntea. Un horcăit, apoi totul s-a sfîrșit : zombi-ul era izbăvit definitiv.

Abia acum am simțit efectul ultimelor ore. Trecusem prin prea multe încercări și, cum e normal, am și eu limitele mele. Genunchii îmi tremurau, inima îmi bătea mai tare. M-am rezemat de perete, trăgîndu-mi sufletul fiind absolut necesar să-mi recapăt puterea de luptă.

În camera frigorifică nu se mișca nimic. Nici un cadavru nu mai ieșea din lăzile mari. Pentru mai multă siguranță, am verificat încă o dată, trăgîndu-le pe fiecare în parte. Toate erau goale. Asta m-a liniștit. Misiunea mea aici se încheiase.

Deodată, deasupra mea am auzit zgomote, rîsete, o voce răgușită țipînd ceva de neînțeles. Mai existau oare oameni în acest haos ?

M-am strecurat prevăzător pe scară, mergînd lipit de perete, pentru a nu putea fi descoperit prea repede. Nu vedeam nimic, auzeam numai vocile. Cineva a strigat :

— Ce să facem cu cadavrele ? Noi avem nevoie de bani. Bani, bișțari, parale, gologani...

Cel ce vorbea a rîs. Imediat după asta s-a lovit de ceva, căci s-a auzit un sunet înfundat.

Tîlhari ! Din nou, în preajma mea se aflau tîlhari... Am scrîșnit din dinți..Din cîteva sărituri am urcat restul de trepte și am ajuns pe coridor.

În aceeași clipă, ei au ieșit dintr-unul din birouri. Trei oameni de nimic, trei indivizi sălbatici, capabili de orice.

Și de crime...

„Cîntecul despre moarte".

Miriam di Carlo îl ascultase de trei ori, fiind convinsă că se potrivea acelor clipe, acelui oraș. Și ea era sortită morții; fuseseră făcute toate pregătirile în acest sens. Mai trebuia rezolvat doar un singur lucru, dar asta nu mai constituia o problemă. Deocamdată nu era locul și nici momentul.

Miriam și-a luat un scaun și s-a așezat astfel încît să poată ține ușa sub observație. Voia să vadă ce se întîmplă pe stradă. Lîngă scaun se afla una din măsuțele rotunde de la bar. Pe ea pusese un pahar și o sticlă intactă de vermut, descoperită întîmplător. A început să bea cîte o înghițitură și să fumeze.

Nu de timp ducea lipsă. Ce însemna, de fapt, timpul? Era o noțiune relativă, puteai să-l folosești cum vrei. Nu, nu avea de gînd să facă nimic cu timpul, deși el juca un rol important în calculele sale. Însă asta era deja de domeniul trecutului...

A privit împrejur. Decorațiunile interioare ale barului erau aproape distruse. De tavan fuseseră atîrnate cîteva modele de atomi, acum căzute la pămînt. Discul se terminase din nou, dar Miriam nu a mai avut chef să-l pună încă o dată. A rămas pe scaun.

Din depărtare mai răzbăteau pînă aici ecourile surde ale exploziilor. Focurile se întindeau. Era inevitabil ca „ei" să atace din cînd în cînd cîte o cisternă plină cu benzină și s-o incendieze. Pe ea, toate astea n-o mai impresionau. Soarta rînduise lucrurile astfel. A aruncat țigara jos. Chiștocul s-a stins într-o baltă de sifon.

După un timp, s-a ridicat. S-a dus spre locul unde era instalat aparatul de proiecție. Căzuse de pe piedestal și zăcea la pămînt. Alături se aflau rolele filmului pornografic. Plină de dispreț, le-a călcat în picioare.

S-a întors apoi la locul ei și s-a așezat din nou. A mai scos din pachet o țigaretă de foi și a dus-o la buze. Prin spațiul de la intrare a pătruns vîntul de toamnă, împrăștiindu-i fumul din jurul gurii. Conserve goale se rostogoleau pe stradă, bucăți de hîrtie zburau prin aer. Din cînd în cînd se auzeau împușcături.

Miriam a zîmbit. Aceștia erau supraviețuitorii care se luptau între ei. Numai cei mai buni, cei mai duri aveau să depășească toate încercările, ajungînd în final să lupte pentru cealaltă cauză. Londra fusese doar începutul — apocalipsul urma să se întindă peste întreaga lume.

Deodată a perceput un zgomot de pași : nu se auzeau de afară, ci de sub bar, acolo unde scara ducea în pivnița în care erau depozitate băuturile. „Ei" veneau.

Miriam di Carlo s-a ridicat. Automat, a aruncat țigara lîngă celelalte chiștoace și și-a netezit fusta. A făcut cîțiva pași înainte, astfel încît să poată observa și intrarea. Atunci a apărut primul.

Era un bărbat. Mergea puțin aplecat ; avea părul cărunt, atîrnînd neglijent peste față. Purta un costum închis și o privea pe tînăra femeie cu ochi necruțători. Sub braț ținea o carte, pe care o strîngea ca pe un lucru extrem de prețios. Fața îi era scofîlcită și ridată. Printre riduri se vedeau fire țepoase de păr. Gura îi era întredeschisă, iar ochii în permanentă mișcare, ca să nu-i scape nimic.

Acest bărbat nu era un om, ci un demon important în ierarhia din adîncuri. El urmărea ca eșecurile suferite de unii demoni să fie pedepsite cu asprime și îi făcea

de fiecare dată plăcere să prezideze o judecată, pentru a-i încredința apoi pe cei condamnați stafiilor, stăpînii din lumea umbrelor.

Nu venise singur. Îl adusese cu el pe confidentul său — împreună formau un cuplu inseparabil. Acesta a apărut și el din adîncul scării. Chipul nu i se distingea deoarece era acoperit de o glugă roșie. Partea de sus a corpului, dezgolită, era numai mușchi. În mîna dreaptă demonul ținea o sabie. A privit femeia prin tăieturile glugii și s-a oprit la doi pași de ea, așteptînd.

Și această arătare era bine cunoscută în lumea întunericului. Era vorba de însuși Destero, călăul demonilor. El și Maddox îi erau credincioși Asmodinei și, prin acțiunile lor, se străduiau să-i consolideze puterea. Miriam di Carlo s-a așezat din nou.

Și, imediat, cu ea s-a petrecut o schimbare. Fața i s-a lungit, s-a făcut mai lată și, simultan, ochii i-au căpătat o strălucire crudă. Pe fruntea devenită mai mare îi crescuseră două coarne întoarse, care-i dădeau un aer straniu, nepămîntesc. Pe scaun nu mai stătea Miriam di Carlo, ci Asmodina, fiica diavolului...

Rîzînd, cel din mijloc m-a privit fix, ca și cum ar fi vrut să mă înghită.

— Ia te uită pe cine am găsit ? Ai scăpat și tu, cu tot rahatul ăsta ?

— Da.

— Vorbăreț, nevoie-mare, nu-i așa ?

Nu mă simțeam în apele mele, pentru că acești indivizi puși pe jaf erau foarte periculoși. În plus, se părea că prădaseră un magazin cu arme, pentru că niciodată în viața mea nu mai văzusem oameni atît de bine înarmați, excluzîndu-i bineînțeles pe soldați.

ucare din ei purta revolvere şi pistoale de diverse
re, un „Walther“ ori un „Colt Ruger“, dar şi un
th and Wesson“ 38. Pe umeri le atîrnau pistoale
mate, iar pe corp centuri de cartuşe. Scurtele lor
iele erau ornate cu insigne lucitoare. Am avut
i de-a face cu rockeri, dar aceştia trei cred că
dintre cei mai răi. Printre ei existau, desigur, şi
de treabă. Observasem asta cînd îl vînasem pe
lupul demonilor. Aceştia de aici însă erau nără-
rele. Singura lege de care ascultau era violenţa.
mai ţineam în mînă pistolul „Beretta“, dar unul
a îndreptat asupra mea automatul, cu degetul
gaci. Nu se întrevedea nici o şansă pentru mine.
Lasă arma jos !
dinul a venit din partea celui din mijloc, care
să fie liderul acestui trio. Părul îl avea aranjat
nieră punk. La stînga şi dreapta capului era tuns,
sus îi rămăsese un soi de creastă stufoasă şi
că. Ceilalţi doi aveau aproape aceeaşi pieptănă-
Oricum, craniile lor nu erau chiar atît de netede,
cuseră deja primii ţepi.
trucît nu m-am executat destul de repede, tipul
automatul a tras. Rafala a şuierat la stînga mea
intrat în perete, chiar lîngă uşă.
Pistolul mi-a alunecat involuntar din mînă. Şeful
lor a rîs.
— Aşa e bine, aşa te vrem, maestre ! Şi acum, fă
cîţiva paşi înainte !
M-am îndreptat spre el. Ceilalţi doi s-au dat la o
parte, formînd un cerc al cărui centru eram. Cîteva
nu au spus nimic, măsurîndu-mă doar cu cea
mai mare atenţie. Apoi, unul din ei a rînjit :
— De ce nu îl lichidăm ? Nu crezi c-ar fi de datoria
noastră, Punky ?

Punky era, de fapt, şeful. M-a privit, a dat din şi a ridicat pistolul automat, zicînd :

— Aşa-i, de ce să nu te împuşc ?

— Pentru că nu ai nici un motiv.

— Un motiv se găseşte întotdeauna. De exem nu-mi place mutra ta.

Da, într-un fel avea dreptate. Sentimente asemă toare nutream şi eu. Aştia nu mai erau oameni, e nişte specimene fără scrupule, care s-ar fi omorît într dacă din asta le ieşea vreun cîştig. În orice caz, ei erau afectaţi de aceste evenimente înspăimîntăto pentru că viaţa lor se derula într-o lume de dezor şi groază. Iar paraziţii, hoţii, ucigaşii nu-şi fac bleme de conştiinţă.

Nu am vrut să rup firul discuţiei ; poate că la moment dat aveau să devină neatenţi. Am întrebat :

— De ce nu vi s-a întîmplat nimic ?

— Pentru că sîntem altfel.

— Cum, altfel ?

— Noi ne impunem.

— În faţa cui ?

— Uită-te la tine, împuţitule ! În faţa unuia ca ne impunem. Pricepi acum ?

— E clar. Numai că eu nu v-am făcut nimic.

— Ba da. Doar şi faptul că nu eşti de-al nostr un motiv suficient ca să te ciuruim. A trebuit să luptăm ca să ajungem aici. Alţii au încercat să fie tari decît noi. Mai sînt destui tipi în acţiune, poţi mă crezi. Dar numai cei destul de puternici vor drumul spre „ea".

Am devenit atent.

— Cine este „ea" ?

— Este o femeie care stăpîneşte în acest haos. are nevoie de adepţi şi îi va avea.

O femeie ! Nu putea fi vorba decît de una singură : Asmodina. Am întrebat de numele ei.

- Nu știu dacă așa o cheamă. Se poate.

- Nu cumva are două coarne pe frunte ?

Cei trei au izbucnit în rîs. Punky a cloncănit :

- Nu numai pe frunte, ci și pe nas !

Îl credeau spirituali. Răspunsul însă mi-a dovedit că nu o văzuseră niciodată pe Asmodina, sau pe acea femeie. Iar dacă o văzuseră, atunci probabil fusese sub altă înfățișare.

Individii începuseră să devină neliniștiți. Unul din ei își pierdu răbdarea :

- Omoară-l odată !

Cuvintele îi erau adresate lui Punky. Acesta a înclinat din cap.

- Da, e mai bine dacă moare ! Trebuie să avem drumul liber...

Acum se cam îngroșa gluma. Tipii erau suficient de șmecheri pentru a-și transpune intențiile în faptă. Nu prea știam cum aveam să ies din această încurcătură.

- Asta a omorît cîțiva pe aici. Afară, în fața scării, zăcînd unul, o figură ciudată... Nu numai că arăta ca un cadavru, dar chiar era.

Într-un fel, acest paradox corespundea adevărului. Punky a remarcat :

- Bîntem doar la morgă.

- Exact, șefule ! Știu precis că aici au fost depuși Kid și Rocky. Au fost lichidați de copoi.

- Îmi amintesc de treaba asta. Kid a fost prietenul meu. M-am supărat rău că l-au omorît. Mi-am jurat atunci să dobor orice sticlete care îmi pică în mînă. Arăți ca un sticlete. Sau mă înșel ?

Punky m-a privit cu atenție. Nu avea sens să m
Dacă m-ar fi percheziționat, ar fi găsit oricum le
mația, așa că am recunoscut că sînt polițist.

— Mi-am închipuit. Dar nu ești un copoi de r

— Scotland Yard.

— Oho !

— Șefule, atunci poate muri pentru prietenii noș

Punky a aprobat din cap. În ochii lui, două bile
de oțel, am citit o hotărîre de neclintit. A ridicat
pistolul automat. Gura i s-a strîmbat într-un rînjet.

Rafala nu m-ar fi ocolit, eram prea aproape de
Și un copil m-ar fi putut împușca. Totuși, mi s-a aco
încă o ultimă amînare. Unul din cei doi punkiș
chicotit :

— Știu ceva mai bun.

— Ce anume ?

Am răsuflat puțin. O mică amînare, desigur, nu
strica. Totuși, neliniștea nu m-a părăsit. Ce mă
aștepta oare ?

— Noi i-am văzut atunci aici pe Kid și pe Ro
Îți amintești, Punky ?

— Sigur, zi mai departe !

— Ai răbdare ! Țin minte și acum rînjetul strîm
acelui copoi, cînd ne-a dus la subsol și a tras din pe
lăzile frigorifice...

— Vrei ca pe sticletele ăsta să-l băgăm într-o
din alea ?

— Păi sigur ! Așa, cel puțin, se menține și el
mult...

— Ideea e bună, chiar excepțională. Îl băgăm
sticlete în ladă, unde o să înghețe încet-încet.

Punky a început să rîdă. Eu nu prea aveam
ce mă amuza. Ăștia trei îmi pregăteau o moarte gr
nică. Un glonte ar fi fost mai onorabil.

Ei, copoiule, cum îţi place ?

Am tăcut. Cel din stînga mea a croncănit :

- Asta a făcut deja pe el.

- Stînga-mprejur !

Ordinul a venit scurt. M-am întors. Apoi, vocea lui Punky :

- Ştii drumul ! Drept înainte şi apoi în jos pe scări.

Am păşit înapoi spre capul scării. M-am oprit în dreptul primei trepte şi am privit în jos. Mi se părea că în faţa mea intrarea în infern. De fugă sau rezistenţă, nici vorbă ! Deşi îmi trecuse prin cap s-o iau la goană, pînă la urmă gîndul m-a îngrozit. Nu voiam să mor : poate că, totuşi, se ivea vreo posibilitate de a scăpa !

Am simţit în spate ţeava automatului.

- Dă-i drumul mai departe !

Am păşit pe prima treaptă, pe a doua. Cei trei erau în urma mea. Auzeam clinchetul insignelor lor, paşii apăsaţi, ameninţători. Din cînd în cînd, cineva mă împungea din spate cu pistolul. Jos erau încă întinşi zombii doborîţi de mine. Punky a spus :

- Da' ştiu că ăsta a făcut curăţenie pe aici !

Am intrat în camera de autopsii, apoi în cea în care se aflau şi sertarele frigorifice. A trebuit să mă opresc.

Ce ladă alegem ?

Aş propune numărul treisprezece, şefule !

Da, e bine.

Am auzit paşi îndepărtîndu-se. Unul dintre ei a venit pe lîngă mine, îndreptîndu-se spre uriaşele sertare frigorifice din perete. Deoarece era cam întuneric, a simţit nevoia să se apropie de ele pentru a recunoaşte numărul. A păşit spre dreapta şi a exclamat :

Treisprezece ! Aici !

— Ia-o înainte !

M-am pus în mişcare. Cel din faţă a tras lada af aproape fără zgomot. Pe spinare, pielea mi s-a fă ca de găină. Am făcut cîţiva paşi în cîteva secunde. A m-am oprit în dreptul lăzii. Am simţit în spate ţe pistolului.

— Urcă, copoiule !

Cunoşteam aceste coşciuge mobile. Puteau sup destulă greutate. Mi-am rezemat mîinile pe margin m-am săltat în sus. Indivizii au înconjurat lada. Pu stătea la capăt, ceilalţi doi pe flancuri.

M-am întins pe spate. Cei trei au coborît arm Am privit gurile ţevilor şi feţele lor rînjite. Punk spus rîzînd :

— Gata, copoiule ! Aici o să crăpi, ca un mizera

Apoi a împins sertarul !

S-a făcut deodată întuneric. În spatele capului m lada frigorifică se închisese cu zgomot. Nu mai av posibilitatea de a mă elibera cu propriile mele put Se părea că de data asta nu mai aveam scăpare. Nu exista nimeni care să mă ajute.

Linişte şi beznă adîncă. Totodată, aveam mai pu oxigen decît într-un coşciug. Mai stătusem cîndva în asemenea cutie mortuară şi fusese cît pe-aci să ortul popii. Treptat-treptat, spaima punea stăpînire mine.

Mi-am auzit mai întîi bătăile inimii. Le-am simţit coaste, într-un ritm puternic, care îmi rezona în ţea Deşi era frig, sudoarea mi se scurgea pe frunte, mi lipea de trup şi de haine. E greu să te obişnuieşti gîndul morţii. Iar acum, după Shao şi Suko, ver rîndul meu...

Mi s-a făcut şi mai frică. Deşi aş fi vrut să ţip, m-am [illegible], astfel că respiram cu grijă, numai pe nas. Voiam [illegible] amîn cît mai mult moartea, deşi nu avea sens. [illegible] oricum.

Stupiditatea soartei ! Nu Asmodina sau dr. Tod mă [illegible] în această închisoare, ci alţii, criminali obişnuiţi. [illegible] că fusese greşeala mea. Mă concentrasem ca întot- [illegible] asupra forţelor întunericului şi-i uitasem pe cei- [illegible], deşi demonii îşi recrutau slugile tocmai din rîndul [illegible] mai nemernici indivizi.

Dar, de fapt, de ce îmi mai băteam capul ? Oricum, [illegible] nu avea să mă mai doară nimic. Nu era nevoie [illegible] să fac gînduri în legătură cu alţii, trebuia să-mi [illegible] pentrez mai bine atenţia asupra propriei mele per- [illegible]. Dar mai era oare ceva de gîndit ?

Oxigenul se împuţina rapid. În vreme ce respiram, [illegible] apucat o uşoară ameţeală. Tîmplele îmi zvîcneau [illegible], iar creierul părea a-mi da în clocot.

Fără îndoială, se apropia sfîrşitul. M-am întrebat [illegible] vreme mai puteam rezista. Zece minute, cinci sau [illegible] trei ? Cel mult cinci, apoi totul avea să se [illegible].

De cinci ori cîte şaizeci de secunde pînă la moarte. [illegible] timp cumplit de scurt, dar şi destul de lung, dacă [illegible] să te chinui ca mine. Aerul abia mai era respi- [illegible], inima îmi bătea nebuneşte, sîngele pierdea oxi- [illegible], se îngroşa. În curînd aveam să-mi pierd cunoştinţa. [illegible] mai bine, scăpam de suferinţă !

Deja de acum nu mai era complet întuneric în tem- [illegible] mea. În faţa ochilor zăream cercuri roşii ce se învol- [illegible] în jurul meu. Ţeasta părea că vrea să-mi explodeze. [illegible] strîmtă mă zbăteam ca peştele pe uscat. Am [illegible] să gem. Intuiam că figura mea nu mai era decît caricatură. Am deschis larg gura, picioarele îmi zvîc-

neau. Duceam o luptă disperată împotriva morții car
încolțise fără milă.

Rareori în aventurile mele mă mai întîlnisem
situație atît de păcătoasă. Nu mai știam ce să fac, nu
aveam nici gînduri, nici sentimente, eram condus nu
de instinct. Viața mea se apropia, secundă cu secund
momentul opririi finale.

Horcăiam, saliva îmi curgea pe buze, vedeam lu
orbitoare care se reverberau în fața ochilor mei ș
copleșeau. Spaima devenise insuportabilă.

Am zărit deodată imagini colorate, dar n-am p
să recunosc ce reprezentau, pentru că se întrepătrun
devenind un talmeș-balmeș de culori. Așa arăta s
tul ? Mai mult ca sigur ; altă explicație nu exista.

Cînd îmi încheiasem socotelile cu viața, s-a întîm
minunea : brusc, lada s-a deschis !

La început, nu mi-am dat seama. Am simțit nu
că primesc din nou aer, pe care însă plămînii mei n
puteau suporta, pentru că trebuiau mai întîi să se obi
iască cu asta. Oxigenul îmi înțepa pieptul, provocîndu
dureri. Frica era încă atotputernică. Treptat însă,
început să mă liniștesc.

Imaginile colorate dispăruseră. Încet-încet, am înc
să văd mai clar, chiar dacă, parcă, numai ca print
văl. Fiind întins, am observat deasupra mea tavanul l
nat, i-am distins crăpăturile, am mai zărit lampa, în p
colțuri, stinsă.

Am respirat adînc. În plămîni mi-a intrat aerul pr
păt. Apoi am început să tremur din tot corpul :
acum simțeam frigul ce mă învăluia.

Totuși, cine mă salvase ?

În acea clipă putea să fie chiar dr. Tod, și to
mi-ar fi păsat. Principalul era că aveam aer.

— Ți-e mai bine ?

Am auzit întrebarea, dar nu l-am văzut pe cel care o pusese. Vocea îmi era însă foarte cunoscută. Am vrut să spun da, însă din gît nu mi-a ieşit nici un sunet. M-am încordat şi am întors capul într-o parte.

Salvatorul meu stătea alături. Era un prieten, nimeni altul decît Myxin, vrăjitorul!

Zîmbea. Şi am văzut pe chipul lui cît era de bucuros, bunditul! Purta aceeaşi haină lungă şi avea aceeaşi piele verzuie. Şi-a trecut mîna prin păr şi a spus:

— Se pare că am ajuns la timp.

Am zîmbit strîmb. L-am întrebat:

— Cum ai reuşit să dai de mine?

Glasul meu a sunat dogit, dar Myxin m-a înţeles.

— Am să-ţi povestesc mai tîrziu.

Epuizat, am încuviinţat din cap. Principalul lucru era că mă găsise. Cînd eram închis, nu mai crezusem că există încă fiinţe care să se gîndească la mine.

— Poţi să te mişti?

— Să încerc.

Myxin m-a ajutat să mă ridic. Cînd m-am întors pe o parte, m-a cuprins ameţeala. Totuşi, am sărit la pămînt. Am aterizat bine, dar pereţii, pardoseala, întreaga cameră au început să danseze în faţa ochilor mei. Abia acum se făceau simţite efectele lipsei de aer. Parcă eram beat, ba chiar pe un vînt de gradul şapte. Dacă nu m-ar fi susţinut Myxin, aş fi căzut cît eram de lung.

— Ai trecut printr-o încercare grea.

Grea, într-adevăr!

M-am întors şi m-am proptit cu amîndouă mîinile de marginea lăzii. Aproape toate celelalte sertare frigorifice erau trase. Myxin mi-a dat explicaţia:

— A trebuit să te caut...

— Dacă ar mai fi durat cîteva secunde, aş fi fost terminat.

Micul magician a băgat mîna în buzunarul paltonului şi a scos pistolul Beretta.

— L-am găsit sus.

I-am zîmbit recunoscător, apoi, înfrigurat, mi-am recuperat arma. Cei trei o abandonaseră, nu avuseseră nevoie de ea pentru că erau, oricum, înarmaţi pînă în dinţi. M-am uitat dacă cartuşele mele speciale mai erau în încărcător. Erau... Am băgat liniştit pistolul în buzunar.

Am făcut cîţiva paşi şi m-am rezemat de perete. Nu eram complet restabilit, urmările primejdiei de moarte prin care trecusem se mai făceau încă resimţite.

Myxin a observat asta şi m-a lăsat în pace. După cîteva minute, mi-am revenit. Mă chinuia doar o sete cumplită. Micul vrăjitor m-a întrebat :

— Ai lichidat cîţiva zombi, nu-i aşa ?

— Da, au apărut brusc în calea mea. Probabil că fuseseră depuşi aici jos.

— Iar înaintea catastrofei erau deja morţi...

— Întocmai. Şi atunci, ce concluzie putem trage ?

— Că toate se datoresc Magiei Negre.

— Iar în spatele ei se ascunde cumva Asmodina ?

Myxin a dat din cap afirmativ.

— Ştii asta precis ?

— Sigur. Am intuit catastrofa, dar nu am putut face nimic, nici măcar să te avertizez. Totul a decurs prea repede, pe neaşteptate...

Am spus cu voce stinsă :

— Suko şi Shao sînt morţi.

— Ştiu.

— Şi totuşi...

— Asta-i situaţia !

— Dar au fost şi prietenii tăi !

— Trebuie neapărat să comentezi moartea fiecărui prieten ?

Nu l-am înţeles. Totul era prea ciudat. Myxin vorbea ca un străin, cel puţin din punctul meu de vedere. În acea nu am mai insistat, ci am vrut să ştiu cum ajunsese aici.

— După cum ştii, tot mai încerc să-mi recapăt forţele. Este foarte greu, poate chiar imposibil. O parte din ele le-am recuperat, totuşi. Numai că Asmodina nu trebuie să observe nimic, altfel m-ar nimici fără milă. Din fericire, în ultima vreme a fost ocupată. A pregătit minuţios următoarea lovitură şi nu a mai avut timp de altceva. Am reuşit să-mi întind antenele şi să intru în legătură cu un demon care-i cunoştea intenţiile. Acest demon nu şi-a dat seama că a vorbit cu mine, întrucît l-am contactat printr-un mediu. Astfel am aflat ce plănuia Asmodina. Am venit imediat la Londra, vrînd să încerc, pe cît posibil, să împiedic dezastrul. Dar am ajuns prea tîrziu. Oraşul se afla deja sub influenţa ei. Asmodina a creat o zonă magică în centrul oraşului, transformînd Soho într-un haos. Cîteva clădiri mai sînt încă în picioare, dar, aşa cum bănuiesc, ea va face totul una cu pămîntul. Şi, în plus, caută colaboratori, nemernici care să lupte de partea ei. În acest infern pe care îl vezi mai trăiesc şi indivizi care nu se dau în lături să-i ucidă pe alţii, dacă văd în asta un avantaj. De asemenea specimene are nevoie Asmodina — marionete în mîinile ei. Îi poate dirija, îi poate conduce. Ea jonglează cu spaima, atingîndu-şi unul din primele scopuri. Printre ruinele acestui oraş operează deja mai multe bande şi numai cei puternici supravieţuiesc. Ceilalţi sînt nimiciţi. Iar cei mai ticăloşi dintre ticăloşi vor avea plăcerea să intre în slujba Asmodinei. Înţelegi acum, John Sinclair ?

Dacă înţelegeam ? Acum vedeam atacul celor trei ţiganci într-o cu totul altă lumină. Cu cît lăsau în urmă, în drumul lor de coşmar, mai mulţi morţi, cu atît prestigiul lor în faţa fiicei diavolului era mai mare. Ar fi

trebuit să intuiesc asta din discuţia avută cu Punky. Asmodina voise haosul şi-l obţinuse. Ea ieşise învingă toare în acest joc.

Am văzut privirea lui Myxin. Vrăjitorul nu mai zîmbea. Fruntea îi era încreţită. A murmurat :

— Pot să-mi imaginez ce gîndeşti.

— Nu sînt deloc gînduri optimiste. Asmodina a reuşit

— Poate că nu pe deplin.

— Ce vrei să spui ?

— Dedu singur, John ! Eu nu te pot ajuta. Zona d acţiune a Asmodinei este prea aproape de mine.

Myxin vorbea din nou în parabole. Nu pricepeam mare lucru din ceea ce spunea. Aveam impresia că er mult mai bine informat decît dorea să mărturisească şi i-am spus-o.

— Nu, John, nu ştiu prea multe. În orice caz, cunosc puţine lucruri cu exactitate. Odinioară am fost puternic dar acum nu mai sînt. Asmodina nu te-a învins numai pe tine, ci şi pe mine.

— Totuşi, ai îndrăznit să vii la Londra.

— Bineînţeles, deşi...

Am aşteptat o explicaţie, dar nu am primit-o. Myxin era mai enigmatic decît de obicei. De unde trebuia să-mi încep deducţiile, pentru a afla adevărul ? Am mai făcut o încercare să-l cîştig :

— Pornim împreună împotriva Asmodinei ?

A ridicat amîndouă mîinile şi a clătinat cu putere din cap.

— Nu ! Niciodată ! Nu am nici o şansă.

Nu eram întru totul convins. După părerea mea el îşi subestima intenţionat puterile, şi se părea că asta îi făcea chiar plăcere. N-am mai insistat pe această temă schimbînd subiectul.

— De fapt, cum m-ai găsit ?

A ridicat din umeri şi a spus zîmbind :

— Întîmplare, noroc, intuiție... Poți să-ți alegi una din ele.

M-am arătat sceptic.

— Nu cred c-a fost vorba de nici una. Ai știut precis unde eram ținut prizonier.

— Nu, asta nu ! Dar știam că te afli undeva, prin apropiere.

— Totuși, Soho e mare.

— Am căutat peste tot. După un timp, i-am văzut pe cei trei rockeri. Discutau cu voce tare, lăudîndu-se cu ceea ce făcuseră. Unul vorbea de un copoi care crăpa la morgă. Așa te-am găsit.

— Grozav, într-adevăr ! Și acum, ce ai de gînd să faci ?

Myxin a arătat spre scară.

— Dispar, pentru că nu mai e nevoie de mine.

— Te eschivezi ?

— Nu.

— Am presupus, totuși, că nu mă vei părăsi la strîmtoare...

— Mi-e frică de Asmodina !

Răspunsul a venit prompt. Nu prea aveam ce obiecta.

— Atunci, crezi că se află pe undeva prin preajmă ?

— Și asta este posibil.

M-am înnegurat din nou. Myxin, Asmodina, ruinele, moartea prietenilor mei — toate piese ale unui uriaș puzzle cu frînturi de imagini. Trebuia numai să le pun în ordine. Dar nu era chiar atît de simplu să dai de capătul firului într-o asemenea încîlceală. Prea multe lucruri erau neclare. Myxin vorbise în parabole, asta nu-mi plăcea. Am încercat să-l iscodesc în continuare :

Răsfii prin apropiere ?

Da, dacă pot.

I-am replicat sarcastic :

Răspunsul ăsta puteam să mi-l dau și singur !

Myxin s-a întors şi a plecat. Ajuns în capătul scării a mai făcut un semn cu mîna, apoi l-a înghiţit întunericul.

Am rămas singur. Am găsit în buzunar pachetul de ţigări şi am aprins una. Am fumat alene. M-am gîndit cum să procedez în continuare. Concret vorbind, nu puteam aborda sistematic acest caz, deoarece nu cunoşteam suficiente detalii. Trebuia, ca şi pînă acum, să umblu prin oraşul distrus şi să las rezolvarea situaţiei pe seama întîmplării.

Asta nu îmi convenea deloc. Instinctiv, mi-am aruncat privirea spre ceas, dar mi-am amintit că îl uitasem la Scotland Yard. Nu puteam măsura timpul. Oricum, însă ceasul se oprise la ora cinci... Avea acest fapt vreo legătură cu evenimentele petrecute ? Intrasem oare într-un tunel al timpului ? Erau întrebări care mă preocupau dar la care nu aveam deocamdată vreun răspuns.

Trebuia să plec. Am stins chiştocul cu pantoful şi am urcat nestingherit pe scară. Nici sus nu m-a oprit nimeni. Strigoii nu se mai mişcau. Am coborît treptele de la intrare şi am păşit în stradă. Priveliştea de sfîrşit de lume m-a lovit din nou în plin.

Ruine, cenuşă, prăpăd. Tabloul pieirii dramatice a civilizaţiei se întindea de jur-împrejur. Mirosul de ars plutea în continuare în aer. Departe, spre nord, am văzut dansul flăcărilor. Acolo clădirile incendiate mai ardeau încă şi nu era nimeni să stingă focul înteţit de vîntul de noiembrie. Nu am mai văzut sau auzit pe nimeni. Nu mai răsunau împuşcături. Liniştea de dinaintea furtunii...

După cîteva minute, am ajuns într-o intersecţie. Am luat-o la dreapta, pe o stradă îngustă. Partea stîngă era în ruine, dar partea dreaptă rămăsese întreagă.

Magazine, saloane de masaj, shopuri porno, cinematografe, restaurante. Peste tot domnea o tăcere adîncă. Am aruncat o privire într-un bar, apoi în altul. Atunci am văzut oamenii...

Stăteau nemişcaţi, culcaţi sau pe scaune, parcă loviţi de trăznet. Într-un local de striptease, dansatoarea era dusă pe scenă. M-am oprit. Deşi Myxin făcuse numai afirmaţii vagi, am început să înţeleg. Comparaţia cu trăsnetul nu era chiar atît de hazardată. Era oare posibil ca Asmodina să fi omorît oamenii cu un fulger nevăzut ? În mod sigur, peste Soho se formase o uriaşă cupolă magică, a cărei influenţă se exercita asupra tuturor. Cei vii piereau, cei morţi reveneau la viaţă.

În acel moment am zărit cadavrul. L-am recunoscut : era bărbatul care fusese ucis cu un pieptene de către nevastă-sa. Strigoiul a ieşit clătinîndu-se dintr-un gang şi s-a oprit cînd m-a văzut. A întins braţele ; avea probleme cu echilibrul. S-a îndreptat către mine, bîţîindu-se ca o marionetă. L-am lăsat să se apropie. Eram pregătit de atac. Dar nu a fost nevoie să-mi folosesc arma. Alţii mi-au luat-o înainte. Cunoscuţi de-ai mei, nu tocmai binevoitori...

Dinspre poarta de unde ieşise strigoiul am perceput un sunet puternic, care îmi era familiar, un sunet ce se aude atunci cînd cineva ambalează un motor.

Atunci au apărut, ţîşnind pe poartă, doi indivizi de care nu apucasem să mi se facă dor : camarazii lui Punky. Veneau cu o motocicletă Honda masivă. Cel din spate îşi ţinea pistolul automat, ţipînd şi acoperind zgomotul motorului. Am sărit înapoi şi m-am ascuns într-un gang. Nu voiam ca tipii să mă descopere prea repede... Cel care conducea a împins motocicleta mai înainte şi a virat atît de brusc, că Honda era aproape să se răstoarne. A reuşit s-o redreseze în ultima clipă.

Zombi-ul s-a întors. Mă uitase pe mine ; acum avea un alt adversar. Cei doi rockeri au rămas în mijlocul străzii. Cel din spate a urlat :

— Fii atent !

A ridicat pistolul automat și a tras. Strigoiul a îndrepta spre ei cînd gloanțele l-au nimerit în plin Rafala l-a aruncat înapoi și l-a doborît. Indivizii a început să rîdă. Sigur de reușită, cel ce trăsese a coborî arma. Dar deodată a făcut ochii mari.

Cadavrul s-a ridicat. S-a îndoit din spate, s-a sprijinit și a ajuns din nou în picioare. Trupul lui arăta îngrozitor. De spaimă, cel din față a blocat motorul. Se părea că era prima lor întîlnire cu un zombi... Cel cu automatul a urlat :

— Nu mai pot ! Nu poate fi adevărat ! Nuuuu... !

A sărit de pe Honda și a fugit într-o parte, în timp ce celălalt rămăsese pironit locului. Apoi arătarea s-a apropiat. Cu amîndouă mîinile l-a apucat pe punkist de reverele hainei și l-a trîntit la pămînt. Motocicleta s-a răsturnat și l-a prins pe nefericit sub ea. Acesta a început să țipe ca din gură de șarpe, conștient că nu mai avea scăpare. Complicele lui nu s-a sinchisit. A rămas nemișcat, cîțiva pași mai încolo, și a privit cum strigoiul se apleacă încet, sigur de victima sa.

Eu aș fi putut interveni în clipa aceea, dar nu am făcut-o. Individul voise să mă ucidă cu sînge rece, iar acum trebuia să-și primească măcar o parte din pedeapsă. Celălalt m-a văzut cînd mi-am părăsit ascunzătoarea, dar privirea îi era atît de năucită că abia m-a băgat în seamă.

Strigoiul a atins cu mîinile corpul celui căzut. Mîini reci, mîini de mort...

Rockerul a început să urle și mai tare, făcînd spumă la gură. Atunci am intervenit. L-am prins pe zombi de umăr și l-am tras înapoi. A căzut la pămînt. Între timp am scos pistolul. L-a văzut și a dat să-și apere capul cu brațele. Am fost însă mai rapid decît el și i-am trimis un glonte chiar între ochi. Cu un ultim horcăit strigoiul s-a contorsionat, după care a rămas nemișcat.

M-am întors repede, căci celălalt rocker se afla în spatele meu. Și el era un dușman. Dar individul era prea speriat ca să se gîndească să mă atace. Totuși, n-am vrut să mai risc, așa că i-am expediat o lovitură puternică. S-a clătinat ametit, apoi s-a prăbușit pe asfalt, fără cunoștință.

Venise vremea să mă ocup de primul individ. Nu putea ieși de sub motocicletă și mă privea cu un aer de implorare. Dar am văzut și frică în ochii lui.

Mi-a trebuit un timp pînă să salt motocicleta. I-am coborît suportul în jos și am fixat-o. Apoi l-am întrebat pe rocker :

Ai ceva rupt ?

Nu știu...

M-am aplecat și i-am pipăit picioarele. A gemut. Apoi l-am liniștit :

Probabil sînt numai contuzii. Ridică-te !

Nu pot.

L-am privit disprețuitor. Așa erau toți cei de felul lui : puternici în haită, slabi și neajutorați cînd rămîneau singuri. Nu suportau durerile, dar le puteau provoca altora. I-am dat mîna.

Scoală-te !

S-a ridicat, opintit, în picioare. M-am uitat la el lung, după ce și-a plecat capul. L-am prins de guler și i-am spus :

Și acum, ascultă-mă bine, băiete ! De data aceasta, pe tine și pe complicele tău vă las să plecați. Dar să iei bine drept un permis de liberă trecere. Cel mai bun lucru pe care-l puteți face este să vă ascundeți. Dați-vă la fund, pînă trece totul. Dacă mai pun o dată mîna pe voi, nu mai scăpați așa ușor ! Cîți ani ai ?

Nouăsprezece !

Și la nouăsprezece ani ești deja criminal !

Nu ! N-am nici o crimă pe conștiință. Eu...

M-am uitat mustrător la el și a tăcut, plecîndu-și din nou capul.

— Unde este șeful tău ?

— Habar n-am ! Ne-am despărțit, nu a mai vrut să participe la tot bîlciul ăsta.

— A spus unde vrea să se ducă ?

— Nu.

— Sigur ?

Tînărul mi-a suportat privirea. Mi-am dat seama că nu minte. I-am spus :

— Okay, poți să dispari ! Și ia-l și pe celălalt cu tine.

A înghițit în sec, încuviințînd din cap. A înaintat cîțiva pași, oprindu-se lîngă tovarășul lui, l-a ridicat de pe un balot și l-a aruncat pe umărul stîng. Apoi s-a îndepărtat ca un cîine bătut, abandonînd motocicleta.

Dar pe mine tocmai ea mă interesa. Nu consideram că ar fi un furt dacă o împrumutam. Mă aflam doar într-o situație excepțională. Cei doi rockeri dispăruseră. Un munte de moloz îi ascunsese privirilor mele.

Am îndepărtat suportul și am pornit motorul. Torsul lui era o adevărată muzică pentru urechile mele. Mulțumit, m-am urcat pe șa. Acum mă simțeam mai bine. Am oprit lîngă pistolul automat. De ce să nu-l fi luat ? Era, oricum, la îndemînă, iar dacă trebuia să mă apăr, puteam economisi gloanțele de argint. În fond, ar fi fost deosebit de util împotriva unor adversari normali. Am pus arma în poziția „foc cu foc", apoi am demarat.

Am trecut încet prin cartierul de distracții din Soho. Arăta deprimant, mai rău chiar decît îmi închipuisem. Cîteodată, printre porțile sfărîmate, vedeam în curțile interioare mișcări grăbite, auzeam împușcături sau țipete.

Am ajuns apoi într-un mic scuar unde creșteau niște ulmi înalți. Se mai aflau și acum acolo, dar erau îngropați

ub ruinele unei case care se prăbușise peste ei. Cîteva engi ieșeau ca niște brațe dintre dărîmături.

Am dat să ocolesc acel loc, am parcurs cîțiva metri, poi înaintarea a devenit imposibilă. Puteam doar s-o iau la dreapta, unde era o stradă liberă. În față, pe linga, se înălța o grămadă enormă de moloz. Am mai runcat o privire în urmă. Și atunci l-am văzut...

Stătea pe un munte de dărîmături. Își alesese, într-adevăr, locul cel mai înalt, dominînd împrejurimile ca un monument. Dar nu era nici un monument.

Cel care trona acolo sus era Destero, călăul demonilor...

Am întors și am frînat. Motocicleta s-a oprit. Am pus picioarele pe pămînt, ca să pot avea echilibrul necesar.

Destero arăta ca un mare învingător. Își ținea mîinile pe mînerul sabiei, iar vîrful lamei se sprijinea de o piatră. De obicei, purta numai glugă și pantaloni lungi, strîmți. Cizmele abia i se zăreau. Aș fi dat mult să văd cum arăta la față, dar știam că ăstă o să rămînă secretul lui. Ne-am privit țintă.

M-a cuprins furia. Mi-am amintit de momentele din trecut cînd era cît pe ce să-l prind. M-am gîndit și la aventura din lumea morților, cînd ucisese în fața ochilor mei o fată, fără să-l pot împiedica.

De atunci îl urîsem și mai mult. Și el știa asta. Iar acum stătea triumfător pe mormanul de moloz și se bucura că mă poate sfida.

Apoi i-am auzit vocea tunătoare năvălind spre mine :

— John Sinclair ! Știu că dorința ta cea mare este să mă distrugi. Dar nu vei reuși, te asigur ! A venit timpul nostru ! Asmodina a făcut să triumfe, în sfîrșit, iadul și groaza. Londra se sufocă în acest apocalips.

Frica le taie tuturor răsuflarea. Cît despre tine, ultime speranțe ți se vor spulbera curînd ! Noi am cîștigat !

Avea dreptate, cu siguranță. Dar nu aveam ch să mă angajez într-o dispută. Ăm pornit motorul și a plecat.

Rîsul lui m-a ajuns din urmă, provocîndu-mi aproa o durere fizică. Cînd am aruncat o privire peste umă Destero dispăruse.

Am devenit și mai prudent cînd am intrat pe urm toarea străduță. Și atunci am auzit muzica... La as nu m-aș fi așteptat niciodată. Într-un oraș mort, pes care domnea spaima, să răsune muzică... Am oprit am rezemat Honda de un zid prăbușit. După ce zgomot motorului a amuțit, am putut să percep mai bine mel dia. Probabil răzbătea dintr-unul dintre baruri ; oricu se potrivea cu întreaga situație.

Song of Death — cîntecul despre moarte !

Acompaniament pentru diavol ! M-au trecut fiori ci am traversat strada și mi-am îndreptat pașii spre bar care se numea ATOMIC. Ușa fusese spulberată. Sunet veneau din partea dreaptă.

Era necesar să arunc o privire prin preajmă. Bin înțeles, mă așteptam la o cursă, dar eram pregătit consecință. Odată și odată tot trebuia să aibă loc înfru tarea.

M-am oprit la un pas în fața intrării. Am văz vitrinele sparte și fotografiile provocatoare de pe j Apoi mi-am luat inima în dinți și am pătruns în bar.

În aceeași clipă, muzica a amuțit. Discul se terminas

Pe moment, liniștea m-a enervat. Am rămas în pr și am simțit pe umărul drept apăsarea pistolului aut mat. M-am întrebat dacă nu era ridicol să car arma mine aici.

Dar ce mai era normal în această situație blestemată ce putea fi considerat anormal ? Nu știam. Deodată s auzit o voce de femeie, care mi-a întrerupt gîndurile.

— Veniți mai aproape, nu-i nici un pericol !

Să fi fost oare Asmodina ? Stătea în acest bar și mă aștepta ? Puțin probabil, nu era genul ei. Fiica diavolului avea întotdeauna nevoie de o ambianță specifică.

M-a întîmpinat un fum dens de țigară. Am văzut chiar în fața mea punctul de jar. Femeia fuma așezată pe un scaun, picior peste picior. Probabil voia să facă o impresie puțin vulgară, dar nu reușea. Asta trebuie să fie o calitate înnăscută. Or, femeia din fața mea nu era deloc vulgară.

Era o doamnă. Una adevărată, nu din cele cu meserie pe orizontală. Mi-a trezit curiozitatea. Într-un oraș al vulnelor și al groazei părea o plantă delicată a speranței. Mi-a zîmbit cînd mi s-a adresat :

— Salut, colega !

— Cum ați spus ?

— Nu sîntem colegi ? N-am rămas singuri, părăsiți în acest haos ?

— Poate...

Plimbîndu-mi privirea, am văzut toată harababura ce domnea în bar. Am simțit o nevoie imperioasă să beau ceva. Am întrebat :

— Există ceva de băut ?

— Vă pot servi un vermut. Nu știu dacă au mai rămas și alte sticle întregi.

— Nu asta vreau. Mi-e sete și aș dori ceva fără alcool.

— În această privință nu vă pot ajuta.

M-am dus în spatele tejghelei. Am călcat în whisky și lichior. Mirosul era grețos. În mod normal, sub tejghea trebuiau să se afle casetele frigorifice. Așa era și aici. Am deschis una din ele și am găsit sticle mici cu sifon.

Am luat două, am deschis capacul uneia și am golit-o dintr-o răsuflare. Am deschis-o și pe a doua și, cu ea în mînă, am ieșit de la bar și m-am oprit lîngă frumoasa

necunoscută. M-a privit. În ciuda luminii slabe, am văzut că avea ochi gri-albaştri. O combinaţie de culori într-adevăr aparte. Pulovărul ei verde avea un decolteu adînc, iar cînd femeia s-a aplecat i-am putut zări sînii.

Mi s-a uscat gura. Această femeie avea asupra mea o puternică influenţă erotică. Pur şi simplu, mă dădusem gata, cum se spune astăzi. Părul castaniu i se revărsa în valuri pe umeri. În spatele ei, pe spătarul scaunului se afla un mantou.

Mi-am coborît privirea. Necunoscuta a zîmbit şi m-a întrebat :

— La ce vă gîndiţi ?

— La dumneavoastră.

— Mulţumesc pentru compliment ! Întotdeauna o femeie ascultă aşa ceva cu plăcere.

Am clătinat din cap. Întreaga scenă era aiurea, de neînchipuit. Stăteam aici, în mijlocul unei Londre din trusc, şi flirtam cu o necunoscută, iar jur-împrejurul nostru domnea Haosul... Dar, în această zi, toate legile păreau abolite. Cît de repede ne obişnuim noi, oamenii cu astfel de lucruri ! Am mai luat o înghiţitură de sifon.

— Nu vreţi să staţi jos ?

— Dacă se poate...

A rîs. Şi asta mi-a plăcut.

— Sper să mai găsesc vreun scaun întreg.

În spatele barului, erau mai multe culcate la pămînt. Am luat unul şi l-am pus în picioare, apoi m-am aşezat. Femeia a cerut o ţigară, pachetul ei fiind gol. Am servit-o şi mi-am aprins şi eu una. M-a privit peste flacăra brichetei şi a tras fumul adînc în piept.

— La ce vă gîndiţi ?

Am ridicat din umeri.

— Mă întreb cine sînteţi.

— Mă numesc Miriam di Carlo.

— John Sinclair.

Cînd i-am răspuns, am examinat-o cu atenție. Nu a arătat prin nici o reacție că ar mai fi auzit de numele meu. Părea necunoscut pentru ea.

— Și cum ați ajuns aici ?

— Am avut noroc.

— Nu e vorba de altceva ?

— Nu, numai de noroc. Mă aflam într-un subsol cînd s-a întîmplat nenorocirea. Am rămas acolo pînă cînd am fost sigură că totul a trecut. Atunci am îndrăznit să ies afară și am găsit acest bar. Am rămas aici.

Spusese povestea convingător. Dacă era adevărată, atunci totul era în regulă. Dacă nu, atunci era o minciunoasă perfectă. A mai adăugat :

— Trebuie să ne obișnuim cu gîndul că sîntem singuri aici.

— Asta nu este adevărat.

S-a uitat la mine. Nările îi tremurau, buzele îi erau ușor întredeschise. Această femei părea să fie extrem de încordată.

— Cum adică ?

— Am mai văzut oameni. Dar erau tîlhari, vagabonzi, criminali...

— Cum de au supraviețuit numai aceștia ?

— Habar nu am !

M-a privit iar. Era clar că nu mă crezuse.

— Mă minți !

— De unde știți ?

— O simt.

— Da, aveți dreptate. Nu v-am spus adevărul.

— Și de ce nu ?

— Pentru că adevărul este extrem de greu de suportat, Miriam.

A început să rîdă atît de tare, că putea fi auzită și de afară, din stradă. Apoi s-a oprit brusc.

— Avem nevoie de adevăr. Dumnezeule, în ce h
am ajuns ! Trăim într-un univers de coşmar, sînte
supravieţuitorii unui dezastru cumplit, trebuie să ne ap
răm împotriva unei lumi ostile, să luptăm pentru a rămîn
în viaţă, iar dumneavoastră vorbiţi de un adevăr greu d
suportat... În această situaţie de excepţie se poate suport
oricare adevăr, John ! Oricare !

Avea dreptate. Mi-a cerut ferm :

— Vreau o explicaţie !

— Nu pot să v-o dau. Sînt doar simple presupuner

— Se poate şi aşa !

— Se pare că puteri de pe tărîmul celălalt, sa
dintr-o lume paralelă, vor să instaureze haosul în un
versul nostru. Şi au reuşit. Soho, centrul Londrei, est
un morman de ruine. Spaima este prezentă peste tot, n
mai putem s-o oprim...

— Vorbiţi de demoni ? Credeţi, de fapt, în ei ?

— Da.

— Şi eu.

Această afirmaţie m-a luat pe nepregătite. Nu
credeam pe Miriam di Carlo în stare de aşa ceva.

— Cum asta ?

— Explicaţia este simplă. Posed însuşiri de mediu.

A fost o replică ce m-a şocat. Din această cauz
Miriam nu intrase în zona de influenţă a Răului ? Putus
oare astfel să se opună atacului magic ?

Ardeam de nerăbdare să-i pun o sumedenie de într
bări, dar a povestit singură mai departe :

— Evenimentele care s-au petrecut n-au reprezenta
un lucru nou pentru mine. Ştiam că se va întîmpla ceva
Am simţit, am văzut, am intuit. Şi atunci nu am ma
fost surprinsă. Mai devreme v-am minţit. Nu m-am
ascuns în subsol. Locuiesc la marginea cartierului Soho
Am privit întreaga catastrofă de la fereastră. Apo
mi-am părăsit apartamentul fără nici o dificultate ş

am mers, printre ruine, ajungînd în cele din urmă la malul acesta. Și aici am așteptat.

— Pe cine ?

— Poate pe dumneavoastră...

Am prins-o de mînă. M-a lăsat s-o fac și a înaintat încet mult spre mine, pînă ce fețele ni s-au atins. I-am văzut gura, ispită purpurie, și am luat-o în brațe. Degetele mele i-au răvășit părul, în timp ce-mi apropiam buzele de ale ei.

A fost un sărut sălbatic, sărutul dintre doi exilați în această lume macabră, care încercau să se sprijine unul pe altul, să-și dea reciproc putere pentru a supraviețui. Aici domneau alte legi, pe care nici Miriam, nici eu nu le făcusem.

După un timp, ne-am dezmeticit. Miriam a zîmbit și a spus :

— Așa trebuia să fie !

Am aprobat din cap. În același timp, m-am gîndit din nou la ce mi se întîmplase, la prietenii mei, care erau morți. Am simțit cum mă împresoară mustrările de conștiință. Se părea că Miriam observase frămîntarea mea pentru că m-a prins de mînă. Mi-a șoptit :

— Nu trebuie să-ți faci reproșuri !

— Firește, n-ar avea nici un sens ! Dar ar trebui să ne gîndim la viitor.

— La viitorul apropiat ?

— Bineînțeles.

A părut ușor nedumerită. Ochii i s-au adumbrit o clipă, ca și cînd o neliniște surdă i-ar fi pus stăpînire pe cuget. Simțeam că ar fi vrut să-mi mai spună ceva, dar nu găsea suficientă tărie s-o facă. Apoi s-a scuturat ca de un vis urît și s-a uitat din nou rugătoare la mine.

— Mergem ?

— Unde ?

— Să plecăm de aici !

Am fost de acord și m-am ridicat. Privirea mi-a căzut pe automatul cu muzică.

— De ce ai pus tocmai acest disc ?

— Pur și simplu, pentru că se potrivea situației.

Nu se înșelase. Ce putea fi mai nimerit decît *Song of Death* — cîntecul despre moarte ? Căci moartea avusese o recoltă bogată. Totodată, mi-am reamintit de Destero. El încă mă pîndea. Și nu numai pe mine. Acum o aveam în grijă și pe Miriam di Carlo. Trebuia să rămînem împreună, pentru a o putea ajuta.

Miriam s-a ridicat la rîndul ei. Și-a luat mantoul, punîndu-și-l pe umeri. Apoi mi-a întins mîna.

— Vino, nu mai vreau să rămîn nici o clipă aici !

— Încotro ?

— Unde dorești ! Putem merge la mine. Casa mea mai este în picioare. Acolo putem uita de toate.

Să uităm, bine zis ! Dar voiam eu să uit ? Nu, în mod sigur nu ! Nu puteam admite așa ceva ! Nu trebuia să renunț la luptă și eram convins că puteam întreprinde ceva numai în acest teritoriu stăpînit de demoni. I-am spus asta și femeii. M-a privit gînditoare.

— Probabil că ai dreptate, John. Dar nu se știe niciodată...

Apoi am plecat.

Se făcuse frig. Vîntul îmi sufla prin haine și mă făcea să tremur. Și ei îi era frig, în ciuda faptului că își îmbrăcase mantoul.

I-am trecut un braț peste umeri și s-a lipit strîns de mine. Am mers așa printre ruine : aparent un cuplu, dar fiecare afundat în propria-i singurătate...

Ne îndreptasem în altă direcție. Miriam nu vrusese să meargă cu motocicleta, așa că o abandonasem cu

regret. În schimb, luasem cu mine pistolul automat. El nu obiectase.

Eram cu ochii în toate părțile. Nu numai Destero mă pîndea din umbră, dar și Asmodina. Eram sigur că va lovi atunci cînd nu mă așteptam.

I-am povestit despre morții vii. Miriam a ascultat fără să scoată un cuvînt. I-am explicat :

— În orice moment putem fi atacați de zombi.

— Înțeleg.

Apoi, deodată, s-a oprit, și-a încrețit fruntea și m-a privit fix.

— Dacă sub acest clopot magic făpturile se schimbă, dacă cadavrele revin la viață, atunci nouă de ce nu ni s-a întîmplat nimic ?

— Cu mine, demonii au o socoteală de încheiat. Fiind dușmanul lor de moarte, mă bucur de privilegiul de a fi cruțat. Pînă la un anumit moment...

— Dar eu ? Eu de ce am fost cruțată ?

— Pentru că ești un mediu.

— Crezi sincer ceea ce spui ?

— Da, de ce întrebi ?

— Ei, pentru că nu mi s-a întîmplat nimic, puteai foarte bine presupune că sînt...

— Da, aș fi putut, Miriam. Dar tu ești o ființă omenească, ai purtări imprevizibile. Demonii sînt altfel, pe ei știu să-i recunosc sub orice înfățișare s-ar ascunde.

— John, ești un om ciudat. În viața mea am cunoscut mulți bărbați, dar nici unul ca tine.

— Mă consider un om obișnuit.

— Desigur, așa este. Dar știi perfect să te stăpînești. Chiar nu te încearcă deloc frica ? Frica de ceea ce ne așteaptă ?

— Ba da, mi-e frică.

— Și ?

— Nici un și. Pur și simplu, nu mă gîndesc la asta. Acum o oră am tremurat pentru viața mea, cînd trei indivizi m-au închis într-o ladă frigorifică de la morgă. Încă o dată, am reușit să supraviețuiesc.

— Poate că ai un înger păzitor de tip mai special.

— Posibil.

— Ești polițist ?

— Din ce deduci asta ?

— O simt.

Aceasta nu era o afirmație chiar atît de hazardată, dacă Miriam era un mediu bun. Ea era deosebită de ceilalți oameni, asta mi-o dovedise.

— Nu vrei să-mi vorbești despre munca ta, John ?

— Tot ce vezi aici face parte din munca mea.

S-a cutremurat, apoi m-a luat de mînă.

— Hai să mergem !

Am plecat mai departe. Oriunde îmi aruncam ochii, întîlneam o priveliște de coșmar. Edificii distruse, case dărîmate — moarte și nimicire... Dintre ruine se ridica un fum gros, negru.

Am mers în direcția Soho Square, aflat cam în nord-estul cartierului, aproape de Bloomsbury, de care îl separă cunoscuta stradă Oxford. Doream să știu dacă după Soho restul orașului era la fel. Cînd i-am comunicat lui Miriam intenția mea, mi-a replicat :

— Bineînțeles. Toată Londra este distrusă.

— De unde știi ? am întrebat-o contrariat.

— O simt.

Am ridicat din umeri.

— Nu mă crezi ?

— Ba da, ba da. Numai că în primul moment a fost puțin cam ciudat să aud asta.

— Uneori, în viață, nu toate se leagă...

M-am uitat din nou împrejur, pîndind eventualii urmăritori. Dar aceștia nu apăreau. Mi se părea că

menționat sîntem lăsați în pace, pentru a fi loviți mai târziu, cu mai multă forță. Miriam a întrebat deodată :

— Oare și animalele s-au schimbat ?

M-am oprit.

— Cum de ți-a venit o asemenea idee ?

— Noi ne-am schimbat. Adică noi nu, dar ceilalți oameni, da. Cu animalele ar fi trebuit să se petreacă același lucru.

În principiu, avea dreptate. Numai că speram ca acest lucru să nu se fi întîmplat, căci nu aveam chef să mă lupt și cu mutanți din lumea animalelor. Zombii îmi ajunseseră...

Chiar lîngă Soho Square se află un spital. L-am văzut de departe. Rămăsese numai jumătate din clădire. Miriam di Carlo mi-a arătat ruinele și mi-a propus :

— Nu vrei să aruncăm o privire ?

— Ce te-a apucat ?

— Mi-e foame, John ! Acolo sigur găsim ceva de mîncare.

— Din partea mea...

Ne-am îndreptat spre noua noastră destinație. În fața clădirii se aflau mormane de moloz, ce îngropaseră sub ele mai multe mașini. A trebuit să trecem peste dărîmături și am văzut intrarea. Ușa de sticlă era făcută țăndări.

— Vino.

Nu am vrut, căci bănuiam că voi vedea multă suferință. Și probabil nelipsiții zombi...

— Ți-e frică ?

— Nu, Miriam.

Am făcut cîțiva pași și m-am alăturat ei. În sala de așteptare erau răspîndite cioburile geamurilor mari. Cînd am pășit pe ele au trosnit.

Apoi am văzut oamenii. Zăceau la pămînt, palizi, nemișcați. Bărbați, femei și copii. Vizitatori... Catastrofa

îi ţintuise într-o amorţeală stranie. Am întors capul am întrebat-o pe Miriam :

— Ştii să te descurci ?

— Da. Am fost internată o dată aici. Era un tal bun.

— Acum nu mai este.

În jurul nostru domnea liniştea. Nu o liniște norm ci una apăsătoare, de coşmar. Se simţeau groaza, ine cabilul care pîndeau aici, aşteptîndu-mă parcă pe mi Ajunsesem deja la ţintă ? Întrebarea lui Miriam m întrerupt gîndurile :

— Ce este cu tine, John ?

— Nimic deosebit.

M-a privit sceptică şi a zîmbit.

— Te rog, să mergem mai departe !

La parter, totul era încă neatins. Pereţii şi tava aveau cîteva crăpături, dar esenţialul era că nu căzuse După o uşă de sticlă, rămasă intactă, am ajuns într- coridor, din care, după cîţiva metri, urca o scară duc la etajele superioare ale spitalului. Miriam mi-a spu

— Hai să căutăm bucătăria !

— Ia-o înainte.

— Ştii unde e ?

— Da.

I-am arătat un panou negru, pe care, cu litere alb era înscris planul fiecărui etaj. Ne-am despărţit. Miri di Carlo a luat-o drept înainte, în timp ce eu am urc pe scară.

Şi primul etaj era intact. Aici se găsea secţia pentr bărbaţi. În dreapta se afla sala de operaţii, cu uşa la deschisă. Am putut să privesc înăuntru şi am văz că era plină de instrumente şi aparate complicate.

Dar ochiul meu, veşnic la pîndă, a mai sesizat şi mişcare grăbită. M-am încordat imediat. Şi atunci apărut un zombi. Se afla după uşă, în unghiul mor

[illegible] observat mai întîi un braţ gol, apoi s-a ivit omul [illegible]. Era deja învăluit într-un giulgiu ce îi ajungea [illegible] la glezne, iar părul negru îi atîrna în şuviţe pe [illegible]. Nu s-a uitat împrejur, ci a traversat camera şi s-a [illegible] puternic de un perete.

M-aş fi mirat ca într-un spital să nu găsesc nici un [illegible]. Într-o asemenea clinică mor în fiecare zi oameni, [illegible] în condiţiile actuale locul devenea total nesigur.

M-au trecut fiorii. La început, am vrut să-l omor, [illegible] m-am gîndit la Miriam. Nu, nu puteam pierde [illegible]. Nu voiam să o las singură, căci în spital mai [illegible], cu siguranţă, destule asemenea creaturi.

M-am retras fără zgomot. Dacă Miriam găsise într-adevăr ceva de mîncare, era mai bine să părăsim spitalul cît mai degrabă.

Am început să cobor în fugă scara.

Şi am fost aşteptat. Pe ultima treaptă a apărut deodată Myxin. Mi-a zîmbit şi a întrebat :

— Mai trăieşti ?

— De ce aş fi murit ?

— Eşti în mare primejdie !

— Da, ştiu.

— Se pare că nu, pentru că altminteri nu ai fi atît de liniştit. Laţul din jurul gîtului tău se strînge. Asmodina acţionează. Şi nu este singură...

— L-am văzut pe Destero.

— Asta-i bine, dar l-a adus şi pe Maddox. I-am zărit pe amîndoi.

— Unde ?

Ieşiseră dintr-un bar distrus, plecînd în această direcţie.

În capul meu s-a produs deodată un „clic".

— Barul se numea, întîmplător, ATOMIC ?

— Da.

— Doamne, atunci am avut noroc ! Noi am stat [illegible] timp acolo.

— Ce înseamnă „noi" ?

I-am povestit lui Myxin despre Miriam di Carlo.

— Şi eşti sigur că nu este una de-a lor ?

— Sută la sută. Am indiciile mele.

— Atunci e bine.

I-am pus micului magician mîna pe umăr.

— Myxin, ce-mi ascunzi ? Dă-i drumul ! Tu cunoşti cîte ceva, numai că nu vrei să-mi spui...

— Nu, John, te înşeli ! Dacă aş şti ce urmează să se întîmple, nu m-aş frămînta atît.

L-am crezut. Myxin nu trişa. Fiind de partea mea, îşi asumase riscul de a fi la rîndul lui lichidat.

— Okay, te înţeleg ! Ce vrei să faci acum ?

— După cum ţi-am mai spus, laţul se strînge. Asmodina pregăteşte lovitura finală. Încerc s-o urmăresc, dar în aşa fel încît să nu-şi dea seama de prezenţa mea.

Vocea lui Myxin devenise foarte gravă. A continuat :

— Sper să reuşeşti să-i învingi pe nemernici. Acest coşmar nu mai poate dura.

S-a întors şi a plecat. Ce vrusese să spună cu coşmarul şi cu faptul că nu mai putea dura ?

De sus am auzit un zgomot înfundat. Apoi ceva s-a spart. În mod sigur, un zombi răsturnase ceva. Asta mi-a reamintit de primejdia iminentă în care ne aflam eu şi Miriam. Am plecat în căutarea femeii. După indicaţiile primite, am dedus direcţia pe care trebuia să o urmez.

Bucătăria sau cantina nu erau uşor de găsit. Am fost nevoit să merg pe mai multe coridoare, m-am rătăcit şi pînă la urmă am ajuns într-o anexă a spitalului, unde se aflau nu numai birourile administraţiei, ci şi bucătăria centrală. Ferestrele erau distruse, dar clădirea era încă în picioare.

M-am oprit lîngă o fereastră și m-am uitat în curte. O scară exterioară se termina într-un talmeș-balmeș de moloz și grinzi. Undeva era spartă o țeavă : apa se aduna formînd o baltă mare.

Pe Miriam tot n-o zărisem. M-am întors de la fereastră și am deschis ușa dublă de vizavi. Aici era bucătăria centrală : faianță pe pereți, în fața lor cazane mari, sobe. Într-unul din ziduri am observat o deschizătură, prin care, cu ajutorul unui mic lift, era trimisă mîncarea la etajele superioare. Am mai văzut numeroase cărucioare de servire, în neorînduială, ca și cum ar fi fost împrăștiate de o mînă uriașă.

Cît despre Miriam — nici o urmă. Mi-am scos pistolul automat de pe umăr, să-l am pregătit pentru orice eventualitate.

Totul era foarte ciudat. Miriam nu apărea. Așadar, nu venise în bucătărie ? Mă trăsese oare pe sfoară ? Puteam să admit teoretic așa ceva, dar nu voiam s-o cred. În situații ca acestea, oricine era bucuros să nu rămînă singur. Am strigat-o. N-am primit nici un răspuns. Pereții mi-au întors doar ecoul vocii. Unde se ascundea ?

În stînga mea se afla o altă cameră ; doream să arunc o privire acolo. Prevăzător, am deschis ușa cu țeava automatului. Era o cămară de provizii. M-am uitat înăuntru și am văzut-o pe Miriam. Era cu spatele la mine, fiind aplecată înainte. Nu am văzut ce făcea. Am vrut s-o chem, dar ceva m-a reținut.

În schimb, am auzit zgomot de mestecat. Întrucît în cameră nu mai era nimeni, acesta nu putea veni decît de la Miriam. Stătea lîngă o masă lungă. În același timp, am văzut deschisă ușa unui frigider. Acolo atîrnau hălci de carne încă proaspete. O bănuială cumplită mi-a încolțit în minte. Ca și cum mi-ar fi intuit gîndurile, Miriam

s-a întors încet, privind în direcția ușii, și atunci, îngrozit, i-am văzut fața.

În jurul gurii era mînjită de sînge, iar între fălci îi atîrnau încă resturile unor bucăți de carne...

Și o sărutasem pe această femeie ! A fost primul gînd care mi-a trecut prin cap. Îmi blestemam rătăcirea de moment, dar nu mai puteam schimba nimic...

Am strîns dureros din dinți. Ceea ce văzusem era greu de înțeles și de suportat. Miriam mînca precum un animal. Și, în plus, carne crudă, sîngerîndă...

M-a cuprins o senzație de scîrbă. Am închis pentru o clipă ochii. În ce complicație mă băgasem ? Cine era femeia asta ? Oare Myxin nu mă avertizase asupra pericolelor ce mă pîndeau ? Eu, însă, îi ignorasem sfaturile, comițînd tot soiul de imprudențe.

M-am gîndit cu febrilitate cum să procedez. S-o iau la întrebări, ori să las lucrurile așa cum erau ? M-am hotărît să fac pe neștiutorul. Poate că era mai bine...

I-am strigat din nou numele. Am ieșit din spatele ușii și m-am prefăcut că abia intrasem în cameră. Am primit răspuns. Eram curios să văd ce se va întîmpla. M-am oprit lîngă una dintre sobe. În prag a apărut Miriam, zîmbindu-mi cu nevinovăție.

— Dragă John, nu am găsit nimic de mîncare. Carnea e crudă, iar mie îmi este atît de foame...

S-a oprit brusc și s-a uitat lung la mine.

— S-a întîmplat ceva ?

— De ce ?

— Ai un aer atît de ciudat.

— Nu, nu, totul este în ordine !

Privirea mi s-a plimbat pe fața ei. Nu avea nici o urmă de sînge. Arăta complet normală această Miriam di Carlo. Am întrebat-o :

— Ai căutat dincolo ?

— Da.

— Şi ce-ai găsit ?

— Nimic, o cameră frigorifică şi atîta tot. Este trist că într-un spital ca ăsta nu se găseşte nimic de mîncare...

— Şi acum ?

Miriam s-a uitat la mine uşor nedumerită.

— Nu rămînem aici ?

— Cum adică ?

— Aşa... Ne este indiferent unde ne aflăm, nu crezi ?

— Ba da. Dar în acest spital am văzut un zombi. Oricînd ne putem aştepta să fim atacaţi. Înţelegi ?

— Desigur. Vei reuşi să-i anihilezi, mi-ai povestit doar...

Intenţionat, am întrebat-o cu duritate :

— Vrei să spui că trebuie să-i lichidez pe ăştia ?

— Exact.

Nu ştiam ce să mai cred. Femeia aceasta juca teatru sau nu ? Voia să mă încerce, să mă inducă în eroare, pentru ca apoi să mă atragă într-o cursă ? Cu toate eforturile, nu puteam să-mi dau nici un răspuns.

Cînd a văzut că ezit, mi-a propus :

— Atunci, să mergem ! Nu ne reţine nimic aici.

Am părăsit marea bucătărie şi am ieşit pe coridor. În mintea mea, gîndurile se învălmăşeau în continuare : mă înşelasem cumva ? Nu, nu avusesem nici o halucinaţie — Miriam fusese într-adevăr acolo şi mîncase din carnea crudă. Parcă îi vedeam încă buzele pline de sînge.

Era ea oare un zombi ?

Această idee m-a înspăimîntat cumplit, astfel că m-am oprit fără să vreau. Miriam di Carlo a observat că ceva nu era în ordine şi m-a întrebat :

— Ce s-a întîmplat ?

— Nimic. Mă gîndeam doar la noi doi.

— Şi ? Ai ajuns la vreo concluzie ?

— Nu. Dar totul este prea anormal. Pur și simplu, nu mă pot împăca cu această situație. Ne învîrtim într-un loc de coșmar și așteptăm să se întîmple ceva.

— Trebuie neapărat să se întîmple ceva ?

— Firește ! Aș dori, în sfîrșit, să ajung la o rezolvare.

Miriam a ridicat din umeri. Am lăsat în urma noastră acea parte a spitalului și am ajuns în clădirea principală. Atunci am auzit împușcături.

Răsunau deasupra noastră, ecoul lor reverberînd în casa scărilor. Am luat-o la goană pe trepte, după ce am strigat către Miriam :

— Rămîi aici.

S-a tras din nou. Judecînd după sunet și frecvența rapidă, era un pistol automat. Iar printre împușcături s-a auzit un țipăt disperat :

— Cîini blestemați ! Crăpați odată !

Vocea era stridentă, îngrozită. Totuși am recunoscut-o. Era a lui Punky, șeful rockerilor.

Puteam să-mi închipui ce se întîmplase. Mai mult ca sigur, întîlnise strigoi și încerca din răsputeri să-și apere pielea. Probabil se îngrozise văzînd că arma lui nu era de nici un folos.

Am trecut de primul etaj și, sărind cîte trei trepte deodată, am urcat în fugă și am ajuns pe palier.

La etajul doi m-am oprit. Prin ferestrele sparte sufla vîntul. O cruce de lemn căzuse de pe perete și zăcea la pămînt.

Privirea mi s-a îndreptat spre stînga. Acolo se deschidea un coridor lung, pe care erau înșirate saloanele. Iar dintr-unul se trăgea. Am văzut o rafală pornind dintr-o cameră și înfigîndu-se în peretele opus.

Deodată, Punky a început să țipe ascuțit. Probabil că i se terminase muniția. Era timpul să intervin. E drept că săream în ajutorul unui nelegiuit, dar, totuși, individul

era în primul rînd om. Iar eu nu voiam să-l las pe mîna cadavrelor vii.

M-am oprit lîngă uşa deschisă, m-am aplecat şi am privit în salon. După cum mă aşteptam, rockerul era prizonier. Mai precis, era ţintuit la perete de un pat pe care îl ţineau doi zombi atît de puternici, că nefericitul nu putea face nimic. De fapt, nici nu mai încerca să schiţeze vreun gest. Chipul său devenise o mască vie a groazei. Muşchii obrajilor îi tremurau, iar braţele îi erau întinse a rugă. Pistolul automat zăcea într-un colţ.

— Ajutor ! La dracu', omule, ajută-mă ! a horcăit văzîndu-mă.

Am lăsat din mînă pistolul automat. Şi aşa nu puteam face cu el mare lucru. Acum era mai important să acţionez eficace. M-am apropiat de cele două arătări.

Unul dintre zombi s-a întors. L-am ochit în timp ce se mişca. Glontele de argint s-a răsucit în aer şi în clipa următoare i s-a înfipt între ochi.

Strigoiul a scos un ţipăt, a căzut pe un pat şi a început să se zvîrcolească sălbatic în chinurile morţii. L-am lăsat în plata Domnului şi m-am ocupat de al doilea zombi, care se retrăsese într-o parte şi mă privea fix, nehotărît încă dacă să se apere ori să atace. Mîna nu mi-a tremurat cînd am apăsat din nou pe trăgaci. Cadavrul viu a făcut un salt înapoi, apoi s-a prăbuşit.

M-am întors spre Punky. Era ca o grămadă de zdrenţe. Plîngea. De necrezut, tipul cel dur era cu nervii la pămînt. Cînd chinuise şi maltratase semeni de-ai săi nu se sinchisise, dar acum duritatea lui nu mai exista ! Din nou mi-era dat să văd cum un om, care nu are suficientă forţă interioară, nu poate face faţă unei primejdii : cînd trebuie să lupte de unul singur pentru viaţa lui, el capotează adesea.

Am tras patul şi i-am spus :

— Vino încoace !

Punky s-a așezat pe marginea patului. Ochii îi ardeau. Arăta ca un om în pragul nebuniei. A șoptit :

— Nu pricep ! Pur și simplu, nu pricep !

— E firesc. Aici domnesc alte legi, pe care le-a făcut Asmodina. Și ele te vor înfrînge.

A încuviințat din cap, fără a face comentarii. Acum, vrînd-nevrînd, trebuia să am grijă nu numai de Miriam, ci și de individul ăsta. Nu puteam să-l iau ca ajutor, căci văzusem cum reacționează în cazuri extreme. L-am întrebat :

— Ai văzut și alți zombi ?

Nu m-a înțeles și am repetat întrebarea. A ridicat din umeri. Deci era posibil să fi fost și alți strigoi prin spital. Mi-am amintit de cel pe care-l zărisem în sala de operații. El nu se afla printre morții de aici.

Nu-mi plăcea deloc să mai știu un zombi prin apropiere. Involuntar, Punky m-a ajutat să mă hotărăsc. M-a întrebat cu voce tremurată :

— Plecăm ?

M-a privit cu ochi rugători. Avea altă expresie decît atunci cînd mă pusese, zîmbind cu răceală, în lada de la morgă. I-am replicat :

— Tu rămîi aici.

— De ce ?

— Pentru că, mai întîi, vreau să văd dacă mai există vreun zombi.

— Și... dacă vine încoace ?

— Țipi.

— Nu pot merge și eu ?

Frica îl transformase într-o masă de gelatină.

— Nu !

Am rămas la hotărîrea mea, căci nu aveam nici un chef să mă las incomodat în treaba pe care o aveam de făcut. Nimeni și nimic nu trebuia să mă abată din cale.

Părăsind camera, am privit în lungul coridorului. Era pustiu. Lămpile de neon erau sparte. Am luat-o spre dreapta, pe drumul pe care venisem, în intenția de a coborî.

Punky m-a ajuns din urmă. Nu îl răbdase inima să rămînă în salon și se luase după mine. I-am acceptat tovărășia, în speranța că, poate, astfel reușea să-și învingă teama. M-am oprit în capul scării, de unde puteam privi în adîncime.

Pe balustrada de sub mine am văzut o mînă palidă. Am recunoscut-o cu exactitate : era a unui zombi. Mîna s-a mișcat în sus, deci arătarea voia să urce. Am coborît în întîmpinarea ei.

Ne-am întîlnit la jumătatea distanței. Mi-am oprit pașii la trei trepte în fața strigoiului. Se balansa ușor de pe un picior pe celălalt și mă privea cu ochi dilatați. În spatele meu, Punky a bombănit :

— Omoară-l ! La dracu', fă-l pulbere !

Șeful rockerilor își pierduse cumpătul. Pentru mine însă treaba asta devenise rutină. Am luat pistolul și l-am ochit pe zombi drept în față.

A ridicat brațele, s-a îndoit și a căzut pe spate. Dîndu-se peste cap, s-a rostogolit pe trepte, s-a izbit de perete și a rămas nemișcat. M-am întors și i-am făcut semn lui Punky :

— Hai, vino !

Individul a trecut înfricoșat pe lîngă zombi. Ca și ceilalți, acesta din urmă nu se prefăcuse în pulbere — nu era mort de prea multă vreme. Abia cînd cadavrele aveau o vechime mai mare se dezintegrau în contact cu gloanțele de argint.

I-am spus din nou lui Punky :

— Nu sînt singur, cu mine se mai află o tînără femeie.

— Da, firește...

L-am prins de guler și l-am privit drept în ochi.

— Vă știu eu bine pe voi, flăcăilor ! Dacă îți trec prin cap gînduri prosteşti şi îi cauți pricină femeii, o să ai necazuri mari ! Ai înțeles ?

— Am înțeles !

— Okay, atunci totul e clar.

Am ajuns din nou la parter. Prin ușa de la intrare șuiera vîntul. M-am uitat spre cealaltă parte a străzii, unde se prăbușise o fabrică. Ciudat, o parte a coșului rămăsese întreagă, ridicîndu-se din cenușă şi dărîmături ca un dinte stricat al unui uriaş.

Nici urmă de Miriam di Carlo. Oare se întorsese din nou în clădirea unde se aflau frigiderele ? Ideea m-a înspăimîntat şi a trebuit să mă forțez ca să nu o iau la sănătoasa. Punky m-a întrebat :

— Unde este femeia ?

Între timp, rockerul îşi revenise. Privirea îi era încă tulbure, dar frica îi dispăruse.

— Habar n-am.

— Atunci să o căutăm.

Asta era şi opinia mea. Oricum, nu doream să mă îndepărtez de el, cîtă vreme nu eram sigur pe situație. Am strigat :

— Miriam !

Nici un răspuns. Dintr-o dată, am simțit în stomac un bolovan. Bănuiam că se întîmplă ceva. Dacă se adevereau presupunerile mele, intenționam să acționez cu mai multă duritate.

— Încotro ?

— La stînga.

Am pornit-o spre clădirea anexă, pe care o cunoşteam. Am ajuns nevătămați. Voiam să mă uit nu numai în încăperea frigorifică, ci să cercetez şi camerele alăturate, pe care nu le văzusem la prima mea vizită. Pe culoar erau mai multe uşi, atît la dreapta, cît şi la stînga. Punky mi-a spus :

— Eu caut în partea dreaptă.

Am încuviințat, socotind că nu avea de întîmpinat nici un pericol atîta timp cît se afla în preajma mea. Am deschis ușa cea mai apropiată. Nimic. Nici un zombi, nici Miriam di Carlo nu erau ascunși în cameră.

Punky nu a avut nici el succes. A ridicat din umeri încet-încet, pe mine punea stăpînire senzația că Miriam mă ducea de nas : își făcea jocul cu mine, mă adormea cu vorbe frumos ticluite, pentru ca mai tîrziu să poată lovi prin surprindere.

Următoarele uși, lîngă bucătăria propriu-zisă a spitalului. M-am despărțit din nou de Punky. Eu am intrat într-o cameră care servea drept debara. Acolo se găseau găleți băgate una în alta, cutii cu praf de săpun și detergenți, apoi mături și numeroase perii de curățat. Am privit și după ușă, dar nimeni nu se afla în această încăpere.

Și atunci am auzit țipătul.

Era atît de puternic și plin de groază, încît s-a încrețit pielea pe mine. Am rămas încremenit două secunde și apoi m-am răsucit pe călcîie. Țipătul se auzise de vizavi, exact din camera unde dispăruse Punky.

M-am gîndit că întîlnise vreun zombi, și am trîntit cu putere ușa de perete. M-a întîmpinat însă o imagine groaznică.

Punky zăcea la pămînt. Cineva îl omorîse cu o secure!

Cine era ucigașul ? Un zombi, sau...

Am intrat în cameră. Nervii îmi erau încordați la maximum. Undeva, prin preajmă, pîndea un asasin, nu putea să fi scăpat, altfel l-aș fi văzut.

Atunci am sesizat o mișcare într-o parte, în spatele meu. M-am lăsat imediat pe vine și m-am întors. Era Miriam di Carlo. Se ascunsese într-un colț întunecos, ținîndu-și răsuflarea. Ca un fulger, a zbughit-o din încăpere, trîntind ușa în urma ei.

Am reacţionat prea tîrziu. Cînd am apucat clanţa şi am vrut să deschid, Miriam a învîrtit de două ori cheia pe dinafară. Eram încuiat !

Apoi i-am auzit rîsul batjocoritor. Deci, totuşi, era adevărat. Ea mîncase carnea şi tot ea, în mod cert, îl omorîse pe Punky.

Pe toţi dracii ! Căzusem în cursă ca un idiot ! Îmi venea să mă dau cu capul de pereţi. Cum fusese posibil ? Şi ea, ticăloasa... În fine, idiot-neidiot, acum era important să ies de aici şi să prind femeia. De pe coridor am auzit paşi care se îndepărtau în grabă. Miriam şi Carlo îşi lua tălpăşiţa.

Atenţia mea era însă concentrată asupra uşii. Dacă nu mergea altfel, trebuia s-o sparg sau să cobor pe fereastră, să înconjur clădirea şi să folosesc intrarea din faţă. N-am apucat să-mi iau avînt. Deodată, lîngă mine am auzit un geamăt.

Am înţeles imediat. Punky ! Şi el se aflase sub influenţa cupolei magice şi devenise un strigoi. S-a sculat, fără ca măcar să-şi scoată securea din piept. Sîngele îi curgea în continuare din rană.

N-am mai putut suporta priveliştea, aşa că am decis să-i curm chinurile. Mai aveam gloanţe în pistolul Beretta. Am ţintit fără şovăire. Fostul rocker s-a clătinat, întinzîndu-şi mîinile către mine, apoi a căzut greoi la pămînt şi a rămas nemişcat.

Am închis pentru cîteva clipe ochii. Această pauză mi-a făcut bine, după toate prin cîte trecusem. Cînd mi-am amintit faptul că aş fi putut cerceta tocmai această cameră, m-a cuprins o stare de slăbiciune. În atari condiţii, eu aş fi avut acum securea în piept şi, ca strigoi, aş fi...

Nu, era o nebunie să continui cu asemena gînduri !

M-am hotărît să nu evadez pe uşă, întrucît mi s-a părut prea solidă. Preferam să folosesc fereastra, care

era suficient de mare ca să mă pot strecura prin ea. Oricum, geamul lipsea.

M-am sprijinit de pervaz. Pistolul automat mă incomoda puţin, dar nu l-am scos de pe umăr. Pînă jos, erau aproape doi metri. Am sărit fără să clipesc. Cînd am aterizat pe amîndouă picioarele, s-a ridicat praful. Mă aflam în curtea din spate a spitalului. Presimţeam că aici opreau maşinile ce aduceau proviziile, pentru că am mai descoperit resturile unei rampe de descărcare.

Am fugit, cît de repede am putut, paralel cu clădirea, spre intrarea principală. Vîntul mi-a răcorit faţa încinsă. Pe cerul cenuşiu, chiar sub nori, se roteau croncănind păsări negre.

O grămadă de moloz mi-a barat calea. A trebuit să mă caţăr pe ea, am alunecat de două ori înapoi, mi-am murdărit hainele, dar pînă la urmă am reuşit să trec. Mi-am tras răsuflarea o clipă, am mai făcut doi paşi şi am putut vedea uşa făcută ţăndări.

Am luat-o la fugă într-acolo. Ţineam pregătit în mînă pistolul Beretta. Dacă apărea Miriam di Carlo, voiam să reacţionez prompt. Abia acum mi-am dat seama de ce femeia aceea afurisită dorise neapărat să vină în acest spital. Aici cunoştea toate cotloanele, aici ţinea în mînă toate atuurile şi, mai mult ca sigur, în această clădire fusese organizată o capcană pentru mine.

Am pătruns în holul mare cu precauţie. Cioburile de sticlă trosneau din cînd în cînd sub tălpile mele. Starea de buimăceală nu mi se risipise în întregime. Propriu-zis, încă nu ştiam de unde să-mi încep investigaţiile. Miriam era ascunsă pe aici, prin apropiere. Nu m-ar fi surprins să-şi fi procurat o altă armă. Mă aşteptam oricînd la un atac perfid.

A apărut de după un colţ de coridor. Deşi mă aşteptam la asta, m-am speriat, mîna cu pistolul a descris un arc de cerc şi am vrut să trag.

— John !

Mîna mi-a tremurat. Femeia s-a apropiat zîmbind de mine.

— Ce este cu tine, John ?

Ei, drăcie ! Am luat degetul de pe trăgaci şi am privit-o ţintă. Ea s-a arătat mirată :

— Vrei să mă împuşti ?

Am coborît arma.

— Nu, am fost doar puţin nervos.

— Se poate întîmpla oricui...

Miriam s-a oprit înaintea mea şi a vrut să-şi pună amîndouă mîinile pe umerii mei. M-am eschivat. Atunci ea m-a întrebat nedumerită :

— Ce ai ? S-a întîmplat ceva ?

Mai întrebi ?

— Da' unde este individul pe care-l căutai ?

Asta era culmea nerușinării ! La dracu', voia să mă ia din nou peste picior... I-am strigat în faţă :

— Pe individ tu l-ai omorît cu o secure ! A devenit zombi, m-a atacat, dar l-am izbăvit definitiv...

Pe chip i s-a aşternut o expresie perfectă de uimire amestecată cu groază. Vedeam că dorea să-mi destăinuie ceva, dar nu reuşea să articuleze cuvintele. Tremura din tot corpul. Încet-încet a început să mă cuprindă îndoiala în privinţa celor gîndite despre ea. Aici toate păreau anapoda. Nu mai exista nici o logică, nici un sens...

În cele din urmă şi-a revenit. A răsuflat adînc de cîteva ori, şi-a trecut mîna peste fruntea îmbrobonată de sudoare şi mi-a spus cu voce stinsă :

— John, arăţi rău !

Am încuviinţat. Nici nu era de mirare. Într-adevăr, mi se părea că sînt ca un om care se învîrteşte în cerc şi se loveşte în permanenţă de el însuşi.

— Ar trebui să te odihneşti, John !

— Nu, la dracu' ! Nu vreau să mă odihnesc, nu este nevoie ! Vreau să știu doar ce se întîmplă.

— Și eu aș vrea.

M-am uitat strîmb la ea și am rînjit :

— Ai vrea și tu să știi ? Ei, drăcie, dar tu ești cea care te afli în spatele acestei înscenări sinistre, tu ești aceea care...

— În spatele a ce mă aflu ?

— În primul rînd, tu ești autoarea ultimei crime. Tu l-ai omorît pe Punky !

— Nu !

— Și, pesemne, nu tu ai mîncat carne crudă... Erai atît de înfometată că îți șiroia sîngele din gură. Sau mă înșel ?

— Nu îmi amintesc.

— Eu, da ! Pentru că te-am văzut. Erai în camera frigorifică și rupeai bucăți din carnea crudă, pe care le înghițeai aproape pe nemestecate. Negi asta ?

— Bineînțeles !

Am răsuflat adînc. Pronunțînd acest cuvînt, ea m-a privit cu cel mai inocent aer din lume. Doamne, cum putea să se prefacă această femeie !

— Atunci unde ai fost ?

— Poftim ?

— De cînd ne-am despărțit, unde ai fost ?

— Aici.

— Și ce-ai făcut aici ?

— M-am uitat primprejur.

— Sigur ?

— Sigur, John !

Desigur, ei nu i se întîmplase nimic, totul se desfășurase normal, în cea mai perfectă ordine ! Numai eu eram închipuitul, idiotul care trebuia să plătească toate oalele sparte.

— Ar trebui să te liniștești puțin. Te rog, John !

— Nu e cazul.

— Totuşi, vino !

Mi-a întins mîna — era complet normală, nu rece ca mîinile de mort. În faţa mea stătea o femeie din carne şi sînge, nu un demon.

Şi totuşi, văzusem... Ori eram pe punctul de a înnebuni?

Deodată, mi-a venit în minte că ea era un mediu bun. Nu făcea parte din neamul demonilor, dar nici nu putea fi socotită un om normal. Ar fi avut oare posibilitatea să proiecteze imaginile înfricoşătoare, datorită unei excepţionale forţe de gîndire ?

Asta era singura explicaţie ce stătea în picioare. Miriam di Carlo avea puterea de a aduce la lumina zilei din subconştient scene îngrozitoare. De ce, oare, nu-mi venise ideea asta mai de mult ?

— La ce te gîndeşti, John ?

— La tine.

Vocea îmi suna din nou împăciuitor.

— Şi ?

— Eşti un mediu, după cîte mi-ai povestit, nu ?

— Aşa-i.

— Okay, deci dacă eşti un mediu, atunci ar trebui să poţi intra în legătură cu cealaltă lume. Ar trebui să fii capabilă să o descoperi şi să o simţi. Am dreptate ?

— Nu ştiu...

— Cum adică, nu ?

— Eu nu pot stăpîni acest lucru. Mi se întîmplă pe neaşteptate. Atunci văd ceva, iar în clipa următoare imaginea dispare.

— În asemenea împrejurări, eşti punctul central ?

— Uneori da.

— Există şi scene insuportabile ?

— Da.

— Ai omorît pe cineva ?

Şi-a plecat fruntea. Atunci am ştiut. Cu toate acestea, totul era ciudat şi de neînţeles, deoarece uciderea lui

Punky era un fapt real, nu o închipuire. Tipul nu mai trăia. Eu îl eliberasem din existența lui de zombi.

Ceva nu era în ordine. Miriam a ridicat capul, șoptind :

— John, John...

— Ce este ?

— Acolo... se întîmplă ceva, John ! Văd. Sînt sigură, acolo se petrece ceva rău !

— Unde ?

— În apropiere. Chiar lîngă spital, cred...

Miriam începuse deodată să vorbească sacadat. Eram ca electrizat. Oare acum urma să descopăr secretul personalității ei ? Oare aveam să desluşesc finalul acestui caz de groază ?

— Mai departe, Miriam, continuă !

Nu a mai spus nimic. Și-a plecat ochii și și-a fixat vîrfurile pantofilor. Am prins-o de bărbie și am silit-o să mă privească.

— Ce vezi ? Ce auzi ?

Buzele i s-au mișcat. Erau palide, fugise tot sîngele din ele. Fața îi era albă. Femeia suferea sumplit. Apoi s-a întors, murmurînd :

— Acolo ! Trebuie să mergem acolo ! Repede, mă cheamă !

— Cine te cheamă ?

Miriam di Carlo nu mi-a răspuns, ci a luat-o la fugă. Picioarele îi tropăiau pe dalele prăfuite, brațele i se legănau. Mișcările îi erau atît de precipitate încît cele două cusături din părți ale mantoului i s-au rupt. Alerga în direcția clădirii-anexă a spitalului.

Voia din nou să mă atragă în cursă ?

Dar în fața morgii a cotit brusc la stînga, dispărînd într-un coridor neluminat. Urmărind-o, am văzut că acesta se sfîrșea în fața unei uși înguste.

Nu am reușit s-o împiedic să deschidă ușa, să facă primul pas — și...

În prag, m-am oprit.

Ceea ce mi-a fost dat să văd depășea cele mai cumplite coșmare.

În spatele ușii nu m-a întîmpinat un peisaj de ruine, întrucît acesta mi-ar fi fost cît de cît familiar. Priveam într-o altă lume, total străină, înfiorătoare.

O figură uriașă de piatră, avînd o asemănare îndepărtată cu un chip omenesc, domina totul. Fără greutate, am recunoscut în ea o reprezentare a Asmodinei. Chiar în fața statuii, pe pămînt, se afla un scaun de piatră, încă neocupat. Miriam a fugit spre el și s-a așezat.

Cu o pocnitură, ușa s-a închis în urma mea, astfel că retragerea îmi era blocată.

Privirea mi-a alunecat mai departe și am văzut mai mulți strigoi, cel puțin 20 la număr, care stăteau în semicerc în jurul statuii. Și fiecare în parte reprezenta pentru mine un adversar potențial. Apoi am recunoscut alte două personaje de temut.

În dreapta scaunului de piatră se postase Destero, în atitudinea sa caracteristică. Vîrful sabiei sale atingea pămîntul, iar amîndouă mîinile i se sprijineau pe mîner.

De cealaltă parte se afla Maddox judecătorul. El ținea în mîini Cartea Legilor Negre, cu care era guvernat imperiul demonilor. Maddox cunoștea fiecare paragraf. O pedeapsă era mai aspră decît alta.

În spatele statuii domnea bezna profundă, lipsită de strălucirea stelelor. De acolo pîndeau forțele întunericului, risipind în jur fiori de gheață, spaimă și moarte.

Cu toții mă priveau în tăcere. Ochii din spatele glugii lui Destero scînteiau. Maddox rînjea strîmb, zombii rămîneau nemișcați. Întreaga suflare diavolească stătea la pîndă, să vadă ce voi întreprinde.

Am așteptat, la rîndul meu.

În sinea mea, încercam un sentiment ciudat, un amestec de curiozitate și frică. Curiozitate, pentru că doream în sfîrșit să văd enigma dezlegată. Frică, deoarece adversarii erau în superioritate.

Am privit în sus spre Miriam, care stătea pe scaunul de piatră, ca și cum acolo i-ar fi fost locul. Ciudat, femeia se integrase total în procesul magic...

În această lume domnea o liniște absolută. Nimic, nici măcar vîntul nu venea să ne tulbure. Eram complet izolați. Și eram sigur că foarte curînd urma să descifrez misterul.

Doar zombii au devenit dintr-o dată neliniștiți. Unii din ei mișcau din picioare, alții își căscau gurile, alții își întindeau brațele, deschideau palmele și le închideau iar, dîndu-mi fiori pe șira spinării.

Ce avea să se întîmple în continuare ? Nimeni nu scosese o vorbă. Toți cei de aici, inclusiv eu, așteptam evenimentul declanșator. Și el a venit.

A început cu Miriam di Carlo. Deodată, ea a tresărit, a alunecat mai în față pe tron și a dat capul pe spate. Apoi a scos un geamăt vrednic de milă. Degetele i s-au crispat puternic pe marginile jilțului de piatră, pînă ce oasele i-au ieșit în afară. Femeia respira cu greutate. Eram gata să intervin. Dacă i se făcea mai rău, voiam să-i sar în ajutor.

Nu a fost cazul. Miriam s-a relaxat din nou, dar cu fața ei s-a petrecut o schimbare. Mi s-a părut că peste ea se suprapunea o a doua, care îi apăsa pielea ca o mască, pătrunzînd-o. Un nou chip a luat naștere. Fascinat, dar și dezgustat, am privit mai departe. Noua figură nu îmi era deloc necunoscută, dimpotrivă, o mai văzusem de multe ori. Ea aparținea Asmodinei !

Fiica diavolului o luase în stăpînire pe Miriam di Carlo. Ea era ca un dibbuk, acel spirit care se fixează într-un corp străin, îl preia și îl transformă pe respec-

tivul individ în cu totul altă persoană. Oricum, situația se prezenta și mai rău, căci nu numai spiritul lui Miriam se schimbase, ci și înfățișarea ei : fața îi devenise mai lată, iar părul, din castaniu, de un roșu aprins, așa cum îl avea fiica diavolului. Și gura se mărise, oasele obrajilor se ascuțiseră, doar semnul distinctiv îi lipsea. Deocamdată...

Deodată pielea a plesnit pe frunte. Nu a ieșit nici o picătură de sînge, ci s-au ivit două umflături. Foarte repede, ele s-au mărit, au crescut în lungime și s-au ascuțit la capăt. Miriam di Carlo devenise Asmodina !

Am respirat adînc. Intuisem ceva asemănător în ultimele minute, dar acum aveam în față și dovada. Pe undeva, trebuia să existe și o explicație, cel puțin așa speram.

Asmodina, alias Miriam, a rîs spre mine. Era un rînjet rău, batjocoritor, căci pe fiica diavolului nu o văzusem niciodată prietenoasă. Ei îi plăcea groaza, o încuraja, o provoca, nu degeaba era trimisa Haosului. Mi s-a adresat :

— John Sinclair ! A durat mult, dar pînă la urmă tot ai ajuns aici ! A fost un drum plin de spaime, panică și teroare, un drum așa cum îl doresc eu. Te-ai așteptat la așa ceva ?

— Da.

— Te cred pe cuvînt, căci știu că ești greu de impresionat. Totuși ai căzut în cursă. Îți mai amintești de barul în care ai sărutat-o pe Miriam ? În realitate, m-ai sărutat pe mine, Sinclair !

Am clătinat din cap.

— Nu mă poți convinge, pentru că nu stă în firea ta să ai pasiuni pămîntești !

Asmodina a făcut o grimasă. Nu suporta deloc cînd era contrazisă.

— În orice caz, Miriam te-a atras în capcană. În asemenea cazuri nu este nevoie ca şoricelul să roadă aţa, ci e suficient să-l momeşti cu mirosuri ispititoare pînă cînd îşi vîră singur gîtul în laţ.

— Trebuie să-ţi meargă tare prost dacă, pentru a mă prinde, te-ai ostenit să prefaci în ruină şi cenuşă un oraş întreg, să sacrifici nenumăraţi oameni... Pur şi simplu, eşti de plîns, Asmodina ! Mai mult nu pot şi nu vreau să spun. Recurgi la mijloace care nu au nici o legătură cu succesul. Aş fi venit de bunăvoie, dacă aş fi ştiut calea către tine. Nu cu mult timp în urmă, am fost în lumea morţilor şi l-am întîlnit pe Destero, călăul tău. Atunci, din păcate, el mi-a scăpat...

— Iar acum nu îi vei scăpa tu lui !

— Se poate.

Ea şi-a ridicat braţul drept şi mi-a arătat pumnul.

— Sinclair, vînător de fantome, numai din cauza ta am făcut toate astea ! Am creat strigoii, am distrus un oraş, dar nimeni nu va şti nimic, pentru că am reuşit să opresc timpul !

— Cum ? !

A început să rîdă cu poftă cînd mi-a văzut expresia contrariată. Eram perplex. Asmodina manevrase timpul, oprindu-l cu metode magice ; asta însemna, deci, că activităţile normale erau încremenite. Londra era şi nu era distrusă. Iluzia nefastă se înstăpînise peste toate. Printr-un ciudat joc al sorţii, eu puteam să lupt împotriva persoanelor care ajunseseră în alt timp. Dacă le omoram, piereau definitiv ca şi cum n-ar fi existat niciodată, dar ceilalţi, care erau îngropaţi sub dărîmături, în realitate trăiau. Erau morţi numai în perioada timpului magic.

În atari condiţii, era posibil ca Suko şi Shao să mai fie în viaţă. Totodată, mi se clarifica şi un alt mister

prietenii mei nu mă recunoscuseră deoarece existența lor se derula, la acel moment, pe alte coordonate temporale.

Mi-am amintit din nou de ceasurile mele. La dracu', ele se opriseră la ora cinci dimineața. Pesemne atunci luase naștere tunelul timpului. La acea oră lovise Asmodina. Într-adevăr, evenimentele mi-ar fi părut greu de înțeles și de crezut, dacă nu le-aș fi trăit eu însumi...

Am răsuflat adînc.

— Știu ce se petrece în capul tău, vînătorule de fantome ! a rînjit fiica diavolului. Îmi închipui că ești cam dezorientat, dar poți fi sigur că te mai așteaptă și alte încercări. Te-am ademenit încoace și mă voi bucura din plin de chinurile tale. Și, fără îndoială, va fi un spectacol de toată frumusețea.

Judecătorul s-a aplecat spre Asmodina și i-a șoptit ceva. Fiica diavolului a dat din cap.

— Da, ai dreptate. Trebuie s-o fac !

— Ce anume ? am întrebat.

— Voi readuce timpul pe făgașul lui normal, dar nu pentru a-ți face ție pe plac, ci din alte motive. Altfel i-aș pune în pericol pe Tod și liga sa neagră, iar asta nu vreau să se întîmple în nici un caz. Dar atunci tu vei fi deja mort, vînătorule de fantome !

S-a răsucit puțin și a făcut un semn către arătările care o înconjurau. Acestea s-au dat înapoi, lăsînd liber un culoar. Asmodina a strigat rîzînd :

— Ți-am pregătit o surpriză deosebit de plăcută. Sînt aici doi oameni care înseamnă foarte mult pentru tine... Veniți încoace !

Din stînga culoarului s-au desprins doi zombi. La început, nu i-am putut recunoaște, dar apoi am văzut că erau un bărbat și o femeie.

O femeie cu părul lung. O chinezoaică. Spre mine se îndrepta Shao, iar la un pas în urma ei venea Suko, prietenul și partenerul meu.

Ceea ce am simțit în acel moment este greu de descris. Totul era atît de copleșitor, atît de straniu, încît genunchii mi s-au înmuiat, iar frica mi-a tăiat suflarea. Cele două ființe dragi inimii mele fuseseră preschimbate în strigoi !

Asmodina oprise timpul, în Londra totul decurgea de fapt normal, iar dacă tunelul magic dispărea, nimeni nu își mai putea aminti de nimic. Sau, totuși, mă înșelam ?

Ceea ce se întîmpla acum nu era real ? Îl eliminasem pe Punky, iar el nu avea să mai fie trezit la viață. La fel urma să se întîmple cu Suko și Shao. Dacă Asmodina îi va ațița împotriva mea și își vor asculta pornirea, nu-mi rămînea altceva de făcut decît să-i lichidez. Trebuia să-mi omor propriii prieteni ! Era o idee care mă scotea din minți.

Bineînțeles, Asmodina se distra. Se bucura de oroarea pe care o simțeam. Știa, totodată, că îi ghicisem planurile, totuși a spus :

— Da, John Sinclair ! Situația devine critică pentru tine, prietene ! Planul meu se apropie de sfîrșit. Iar tu vei juca rolul principal...

— Ce ai de gînd ?

Cunoșteam deja răspunsul, dar voiam să-l mai aud o dată de la ea.

— Vei muri de mîna prietenilor tăi. Voi asista la confruntare, să văd cum te descurci. Dacă totuși vei cîștiga, va fi numai un succes de palmares, nu mai mult. Nu ai nici o șansă să scapi teafăr de aici. Sîntem prea mulți. Te vom nimici ! Nu îmi mai poți smulge victoria, vînător de fantome !

Totul demonstra că avea dreptate. Da, Asmodina nu mai voia să-i scape ocazia. Era neînduplecată și ținea prea multe atuuri în mînă.

M-am uitat la Shao și Suko. Amîndoi se opriseră și priveau la stăpîna lor. Fiica diavolului a bătut din palme.

— Să înceapă lupta ! Vreau să-l văd pe Sinclair mort la picioarele mele !

Imediat, Destero s-a clintit din loc. Involuntar, m-am ferit, pentru că am crezut că voia să se îndrepte împotriva mea. Dar el a păşit către chinez şi, deosebit de ceremonios, i-a înmînat sabia sa de călău. Suko a luat-o. Ţinea arma în mîna dreaptă. S-a întors apoi încet, căutîndu-şi adversarul.

M-a privit. Nu era nevoie să meargă mai departe. Mă găsise. A dat din cap şi s-a pus în mişcare...

În vremea aceasta, Myxin rămăsese în umbră. El ar fi putut deschide uşa şi intra în imperiul din spatele ei, dar astfel soarta lui ar fi fost pecetluită.

Micul vrăjitor şi-a iscodit mintea, căutînd o soluţie pentru a-şi salva prietenul şi curînd a ajuns la o concluzie : trebuia să încerce să-l elibereze, prin concentrare maximă, deoarece capacităţile sale telepatice renăscuseră. Poate că astfel reuşea să-i anihileze pe agresori.

Myxin s-a aşezat în faţa uşii, în poziţia de reculegere, şi-a coborît pleoapele şi s-a adîncit în sine însuşi, concentrîndu-se totodată în direcţia dorită. A observat cum lumea din jurul lui dispare. Toate gîndurile i se risipiseră, influenţele străine dispăruseră. Pentru el conta numai un singur lucru : salvarea lui John Sinclair.

Deodată, Myxin a avut senzaţia că se ridică de la pămînt, că pluteşte şi alunecă într-un univers al frigului perpetuu, unde domneşte Haosul. Iar punctul central al acestui univers era o femeie.

Asmodina !

Figura ei apărea perfect conturată din întunecimea groaznică a hăului. Zîmbetul crud îi flutura pe buze, ochii priveau reci şi necruţători, ca şi cum ar fi vrut să atragă la sine sufletele tuturor oamenilor.

Myxin simţea răutatea care emana din aceşti ochi şi care ameninţa să-i copleşească spiritul. A încercat cu disperare să-i pună stavilă, dar strădaniile lui erau sortite eşecului.

Micul vrăjitor a scos un geamăt, faţa schimonosindu-i-se într-un rictus oribil. S-a aplecat încet într-o parte şi, pe nepusă-masă, a căzut la pământ şi a rămas nemişcat. Era golit sufleteşte, lipsindu-i puterea de a continua.

Avea nevoie de un răgaz. Încet-încet, imaginea a dispărut din faţa ochilor săi. Chipul cel uriaş s-a retras, ţinuturile străine s-au şters şi lumea înconjurătoare a reapărut treptat.

Şi-a revenit cu greu. A văzut uşa, apoi şi-a amintit că era în spital. S-a ridicat şovăind în capul oaselor. Îşi simţea creierul amuţit, ca şi cum nu ar mai fi existat.

Micul vrăjitor îşi propusese un lucru prea mare. Prin încercarea sa disperată, el voise să o învingă pe Asmodina, să o distrugă spiritual, dar se suprasolicitase, şi pe asta pierduse.

Dar, totodată, era conştient de faptul că şansele lui John Sinclair erau infime. Să scapi din acest infern era un lucru imposibil. În lumea ei, Asmodina era, practic, invincibilă. Iar moartea lui Sinclair ar fi însemnat victoria definitivă a forţelor întunericului.

Ce era de făcut ?

Myxin s-a pregătit pentru un nou avînt. Poate totuşi exista o cale de ieşire din impas. Trebuia să încerce să se apropie de Miriam. Ea nu era atît de puternică precum Asmodina. Spiritul îi fusese luat în stăpînire de forţa diavolului, dar desigur că o frîntură din personalitatea ei supravieţuise. Şi această conştiinţă de sine voia el să o activeze.

În acelaşi timp, trebuia să intre în legătură cu John Sinclair. Voia să-i transmită o informaţie mentală, unde l

ca John să participe la lupta pe care o începea. O încercare periculoasă și riscantă, dar era singura posibilitate de a o birui pe Asmodina.

Myxin și-a reluat poziția de reculegere. S-a destins și și-a întins antenele spirituale spre persoanele care se aflau în spatele ușii...

Eram într-o dilemă groaznică.

Desigur că nimeni nu mă împiedica să-mi folosesc pistolul Beretta, dar astfel mi-aș fi omorît prietenul. Poate mai aveam totuși o șansă să-l salvez.

Pe de altă parte, chinezul era obsedat de ideea de a mă ucide. Devenise o bestie setoasă de sînge, iar viața mea atîrna acum de un fir de păr.

Și Suko s-a apropiat. Nu mai mergea atît de suplu ca înainte. Se părea că îi este greu să se țină pe picioare și avea mișcări legănate. Chipul său era complet desfigurat datorită ochilor dați peste cap, gura îi era pe jumătate deschisă și din ea i se scurgea salivă.

În mîna dreaptă ținea sabia. Era o armă primejdioasă, cu lama lungă și lată, făurită în focul infernului. Victime fără număr își găsiseră sfîrșitul sub tăișul necruțător.

Toți priveau în tăcere. Asmodina s-a mișcat pe tronul de piatră și s-a aplecat puțin înainte. Ochii îi străluceau. Abia aștepta să mă vadă zăcînd mort la picioarele ei. Destero fremăta de nerăbdare. Maddox își deschisese cartea și citea din ea. Zombii așteptau un ordin de la stăpîna lor.

Chinezul mînuia sabia ca și cum niciodată nu ar fi făcut altceva în viața lui. Mișcările, neîndemînatice la început, au devenit mai mlădioase. Știa să-și folosească bine brațele.

Prima lovitură am evitat-o fără probleme. Fusese numai de hărțuială, de încercare, dar fusese dată cu forță.

Auzisem șuieratul lamei, cînd ea despicase aerul, și acest sunet nu lăsa nici o îndoială că Suko era pregătit să mă omoare.

Brațul său drept a coborît din nou cu o mișcare rapidă. Am alunecat înapoi, m-am aplecat într-o parte și automatul mi-a căzut de pe umăr. L-am prins cu amîndouă mîinile.

Suko a lovit cu putere. Am ridicat brațele și am auzit zăngănitul lamei pe automat. Au sărit scîntei. A trebuit să-l țin strîns, pentru că forța izbiturii mi l-ar fi smuls din mîini. Involuntar, am făcut un pas înapoi și am auzit ceata de zombi murmurînd.

Apoi, din întoarcere, Suko a lovit din nou. A fost o acțiune perfidă. M-am aplecat fulgerător, astfel că tăișul mi-a trecut pe deasupra capului. M-am ridicat, am făcut un salt și am lovit la rîndul meu.

Țeava armei l-a nimerit pe Suko la gît, dezechilibrîndu-l. Chinezul a căzut ca un bolovan. Mîna mea dreaptă a lăsat automatul și a apucat pistolul Beretta.

În clipa următoare m-am răzgîndit, iar Asmodinei i s-a oprit rîsul în gît. Nu, nu voiam să-i fac plăcerea de a-mi omorî prietenul !

Între timp, el se întorsese pe o parte, ridicîndu-se. Am reacționat imediat, pocnindu-l din nou. Mă durea faptul că îl lovesc, dar nu aveam de ales, căci Suko voia cu orice chip să-mi vină de hac. Mintea lui o luase razna, metamorfozîndu-l într-o mașină programată să ucidă.

Suko s-a prăbușit din nou. Am aruncat pistolul automat și l-am atacat cu mîinile goale, în intenția de a-i smulge sabia. Însă pentru prima dată am încasat-o și eu. Chinezul a făcut o rotație pe loc, și-a forfecat picioarele și m-a atins puternic în genunchi. M-am frînt în două. El a rîs, s-a săltat de jos mai repede decît mă așteptam și a apucat arma.

M-am aruncat într-o parte. Lama a șuierat pe lîngă

mine şi s-a înfipt în pămînt. Chinezul a ridicat-o din nou şi a revenit.

Era deasupra mea. Braţele îi erau uşor date pe spate, degetele ţineau strîns mînerul sabiei... Pentru o fracţiune de secundă m-a cuprins o frică de moarte.

Suko a ezitat o clipă. Şi nu am lăsat să-mi scape această minimă şansă. M-am rostogolit şi, cu un avînt neaşteptat, am reuşit să apuc pistolul automat. L-am înălţat cu iuţeală deasupra capului.

Sabia a spintecat aerul şi a întîlnit scrîşnind ţeava armei. Mi-am aruncat picioarele înainte, vrînd să-l nimeresc pe Suko, dar acesta a făcut o eschivă.

Revenind în poziţie normală, m-am clătinat şi am tras adînc aer în piept. Drace, ultimul atac mă pusese la grea încercare. Putusem să-l parez la timp, dar mîinile îmi tremurau, genunchii mi se muiaseră.

Respiram cu dificultate, în timp ce Suko devenea din ce în ce mai înverşunat. Automatul mi se părea al naibii de greu şi ispita de a termina totul cu un glonte din Beretta mă atrăgea tot mai mult.

Chinezul ţinea acum sabia lui Destero cu amîndouă mîinile ; o mişca la stînga şi la dreapta, o ridica deasupra capului şi lovea. Loviturile veneau din amîndouă părţile, rapide şi puternice, astfel că îmi era din ce în ce mai greu să le evit. Odată şi odată, trebuia să nimerească. Şi atunci...

În timp ce mă eschivam, mă gîndeam cu febrilitate. Şi, brusc, în mintea mea s-a ivit o idee disperată — ideea de a juca totul pe o singură carte. Şi aceasta se numea Asmodina.

Deşi Suko mă ataca, voiam să încerc s-o iau prin surprindere şi s-o fac inofensivă pe fiica diavolului. Dar pentru asta trebuia să ajung în apropierea ei. Mă găseam în acea clipă în dreapta jilţului. Strigoii se vedeau nevoiţi să lărgească cercul dacă nu voiau să fie nimeriţi, pentru

că loviturile lui Suko treceau adesea foarte aproape d feţele lor puhave.

Mi-am concentrat şi mai mult atenţia asupra adversa rului meu. Suko mînuia sabia cu măiestrie, ca abatîndu asupra mea de sus în jos.

M-am aruncat într-o parte, m-am lăsat la pămînt m-am dat peste cap şi am revenit în picioare, dar în a fel încît să fiu mai aproape de Asmodina.

Chinezul a fost silit să se întoarcă. Înainte de a încerca următoarea lovitură, am acţionat. Patru, cel mult cinci paşi mă mai despărţeau de scaunul de piatră pe care stătea fiica diavolului. Am parcurs distanţa iute ca gîndul, dar n-am ajuns pînă la ţintă. Cineva a intervenit.

Shao !

Pînă atunci, stătuse în expectativă. Dar văzînd că Suko nu reuşea să mă lichideze şi că eu voiam să mă apropi de stăpîna ei, sărise înainte, barîndu-mi calea.

Am vrut s-o ocolesc, dar Shao nu s-a lăsat păcălită. Mi-a pus piedică, eu m-am poticnit şi am căzut la pămînt lîngă tronul de piatră.

Asmodina, alias Miriam di Carlo, a rîs. A ridicat un picior şi m-a lovit. Vîrful pantofului m-a nimerit în şale. M-am strîmbat de durere şi m-am întors pe spate. Apoi ordinul a plesnit ca un bici :

— Stai acolo !

Am rămas nemişcat. Suko s-a apropiat ca un tăvălug. Trupul său îmi părea mai mare, mai puternic, ca al unui uriaş fioros.

S-a oprit lîngă mine. Mîna stîngă mi s-a încleştat pe pistol, cea dreaptă pe piept. Cu ochii dilataţi l-am privit pe chinez în faţă.

Suko a înălţat sabia !

Cu coada ochiului am observat o mişcare. Doi zombi aduseseră o bancă de piatră şi o puseseră lîngă tronul Asmodinei. Nu era greu de ghicit ce va urma.

Destero s-a aplecat fulgerător, m-a luat pe sus și, înainte de a putea face vreo mișcare, m-a trîntit pe piatra de execuție. Am aterizat pe piept și durerea m-a săgetat pînă în umeri și gît.

Atunci am auzit porunca. Asmodina a strigat :

— Călău, lovește ! Omoară-l pe vînătorul de fantome John Sinclair !

Și Suko a ridicat sabia, pentru a-i tăia capul celui mai bun prieten al său...

Dar nu, nu puteam să mor așa prosteşte ! Trebuia cu orice chip să-mi joc ultima carte, iar pentru asta nu exista decît o unică soluție : activarea la maximum a cîmpului meu energetic. Era o armă cu două tăișuri, dar n-aveam încotro, clipele îmi erau numărate. Am invocat mantra supremă și am plonjat în străfundurile sufletului meu. În spatele pleoapelor se învolburau valuri violacee, tăcute, amenințătoare, tîrîndu-mă cu ele în vîltoarea din adînceuri. Concentrarea devenea din ce în cea mai dureroasă. Totuși, era necesar să merg și mai departe, cu orice risc.

Deodată am perceput un gînd străin. Întîi timid, apoi din ce în ce mai puternic. Cu o tresărire de inimă, l-am recunoscut : era Myxin. Micul magician se străduia din răsputeri să-mi vină în ajutor. În alte condiții, aș fi răsuflat ușurat. Oricum, sorții de izbîndă creșteau considerabil. Dacă și el își punea în valoare energia latentă, atunci, prin cumulare, puteam realiza un scut protector împotriva forțelor distructive. Am făcut un ultim efort de concentrare. În creier mi s-a declanșat un fulger orbitor și tot trupul mi s-a sfîrtecat parcă de o explozie. Am simțit că mă prăvălesc și că mă înalț totodată.

Apoi am auzit țipetele. De ură, de teroare, de neputință...

Am deschis ochii. Ceea ce am văzut m-a umplut de uimire : stăteam în picioare pe piatra de osîndă, iar în jurul meu apăruse o aură strălucitoare. Zombii se retrăgeau înspăimîntaţi. Treptat-treptat, lumina protectoare se extindea, cuprinzînd acum şi sabia. Lama a început să se topească. Metalul negru curgea la pămînt şi se răcea sfîrîind. Dacă prietenul meu intra în raza de acţiune a aurei era definitiv pierdut.

— Suko, aruncă sabia ! am urlat.

Chinezul m-a ascultat instinctiv. Arma i-a alunecat din mînă, iar el a făcut un salt înapoi.

Venise timpul să mă ocup de Asmodina. Ea se ridicase din jilţul de piatră şi se retrăsese cîţiva paşi, cu chipul schimonosit de ură. Fără să mai stau pe gînduri, m-am aruncat asupra ei, cu intenţia de a o apuca de coarne. Şocul energetic ar fi paralizat-o pentru o vreme.

Dar fiica diavolului şi-a folosit magia. Braţul meu drept a înţepenit dintr-o dată în aer. Totodată, am recepţionat şi mesajul lui Myxin : încă puţin, şi ajungea la limita puterilor sale. Trebuia să mă pregătesc pentru un ultim efort. Aura începea să-şi piardă din strălucire.

Nici Asmodina însă nu mai era aceeaşi. Din cauză că se folosea de un trup străin ? Sau energia degajată de mine îşi făcuse efectul ? Oricum, forţa ei scăzuse considerabil. Totuşi, şi-a repezit mîinile spre gîtul meu, încercînd să mă sugrume.

Am vrut să o lovesc, dar pumnul meu a întîlnit parcă un zid. Apoi cineva m-a tras de umăr, m-a întors şi am fost împins cu putere. M-am rostogolit ca o pisică şi m-am pregătit să sar în picioare, cînd am auzit

— Ascultă, te-ai ţicnit ? Ce-i cu tine ?

Am deschis ochii. În faţa mea stătea Suko, ţinîndu-l de umeri pe Shao. Şi amîndoi erau complet normali.

Nu-mi reveneam din uimire. Un vînt rece de toamnă îmi răscolea părul și îmi usca sudoarea de pe față. Am oftat din greu. Suko mi-a întins mîna.

— Ridică-te, John !

I-am acceptat cu bucurie ajutorul. Am întrebat :

— Unde sîntem ?

Chinezul a ridicat din umeri.

M-am întors să văd unde mă aflu. Era încă întuneric, dar primele stele începeau să pălească. În apropiere se auzeau zgomotele mașinilor. Cunoșteam această atmosferă specifică din preajma ivirii zorilor. L-am întrebat pe prietenul meu :

— De fapt, cît este ceasul ?

— Cinci dimineața !

Atunci mi-am reamintit totul. La ora asta, prin intervenția Asmodinei, se formase tunelul timpului. Intrasem în vîltoarea evenimentelor nefirești, nimeni nu mă recunoscuse, trăisem pieirea Londrei, o întîlnisem pe Miriam di Carlo, fusesem atras într-o cursă și condamnat la moarte.

Suko urma să mă omoare. L-am privit lung, cu o oarecare compătimire.

— S-a întîmplat ceva ?

— Nu, ai vrut doar să-mi tai capul ! i-am răspuns sarcastic.

Chinezul a zîmbit.

— Asta mi-o doresc mereu, ca să-ți tacă odată gura, dar apoi îmi spun că și creaturi ca tine au dreptul să trăiască !

— Ai vrut într-adevăr să mă omori !

Cînd Suko mi-a văzut expresia serioasă, și-a dat seama că nu glumeam.

— Ce s-a întîmplat în realitate, John ?

— Lasă-mă să-mi trag sufletul. Mergem în altă parte. Poate mai este vreun bar deschis...

— Okay ! O iei și pe ea ?
— Pe cine ?
— Pe tînăra de colo.
Lîngă un pom, am zărit-o pe Miriam di Carlo, stîngheră și zgribulită. Cerule, o uitasem cu desăvîrșire ! Am fugit spre ea și am luat-o de mînă.
— Haide !
Miriam a dat numai din cap, apoi l-a lăsat pe umărul meu. În aparență, arăta normal. Dar nu puteam ști ce modificări urmau să survină în sufletul ei, după cele întîmplate. M-a întrebat încet :
— Știi unde sîntem, John ?
— Nu.
— În Soho. Lîngă spitalul St. Michael. Iar clădirea este neatinsă...

Am găsit un bar deschis. Patronul era cam morocănos, dar ne-a pus două căni mari cu cafea pe măsuța rotundă, după care i-a văzut de treburile lui.
Am istorisit în liniște întreaga aventură. Suko și Shao refuzau să creadă că deveniseră zombi, dar Miriam îmi era martoră. Pe chipurile lor citeam rînd pe rînd uimirea și teroarea, nedumerirea și scepticismul. Desigur, povestea noastră părea incredibilă. Între două înghițituri de cafea, Suko m-a întrebat :
— Atunci, casele în ruine, mașinile distruse... Ce s-a ales de ele ?
— Pentru ceilalți oameni, dezastrul nici n-a avut loc. Clădirile sînt în picioare, mașina o voi găsi intactă, iar avionul va ateriza normal. Nimic nu s-a întîmplat în timpul real.
— Și totuși, era cît pe ce să mori !
— Fără doar și poate !
— De fapt, ce te-a salvat ?

— Nu i-aș dori nimănui să repete încercarea. Experiența cu activarea cîmpului energetic putea să-mi fie fatală. Spre norocul meu, Myxin se afla prin apropiere și mi-a fost de mare ajutor. Unindu-ne energiile, am reușit s-o izgonim pe Asmodina, care pusese stăpînire pe Miriam...

Am plătit și am ieșit tuspatru. Afară, am avut surpriza să-l zăresc pe celălalt trotuar pe Myxin. Ne-a făcut semn cu mîna și a dispărut.

Londra se trezea. Acest oraș minunat de pe Tamisa se pregătea să pășească într-o nouă zi trepidantă. Nu existau ruine, nici groază, nici teamă. Visul cel rău se risipise definitiv. Iar bucuria mea nu cunoștea margini.

O oră mai tîrziu, am ajuns la Scotland Yard. Portarul și colegii mi-au adresat salutul obișnuit. În mod sigur însă s-au mirat oarecum de buna mea dispoziție cînd i-am întrebat cum le mai merge.

Ceasul meu era pe birou, în perfectă stare de funcționare. Apoi am auzit pași : venea Glenda Perkins. Am sărit în sus și i-am ieșit în întîmpinare. A făcut ochii mari și a zîmbit.

— Ei, ei, ce s-a întîmplat, John ?

— Mă bucur că ai apărut !

Apoi m-am aplecat și i-am dat o sărutare. Glenda s-a clătinat și a suflat din greu, uitîndu-se apoi speriată în jur. Nu, nimeni nu ne văzuse. A șoptit înroșindu-se :

— Inspector șef John Sinclair, doriți mereu să vă salutați astfel secretara ?

— Numai în anumite zile.

— Și care sînt acele zile ?

— Asta, scumpa mea Glenda, urmează s-o stabilim cît de curînd...

SFÎRȘIT